

Nr 1, Mars 2021

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Kampen mot antisemitism kontra palestiniers rättigheter

Är Israel en apartheidstat?

Kommer Israel att ställas till svars för krigsbrott mot Palestina?

Ledare

Du har fått det första helt digitala JIPF-bladet. Ingen pappersutgåva denna gång och ingen tryckt utgåva är planerad för framtiden heller. Vi har nu större design och layoutmöjligheter, som inte begränsas av hänsyn till kostnaderna (tryck och porto), som är betungande för vår lilla förening. Om vi fortsätter med den digitala utgåvan bestämmer även du som läsare. Så låt oss veta, vad du tycker.

Huvudtema i detta blad är The International Holocaust Remembrance Alliance:s (IHRA) definition av antisemitism, som Israel och supportrarna av deras politik försöker etablera som internationell standard. Enligt dem är t.ex. ifrågasättandet av den i Israel institutionaliserade judiska dominansen över palestinierna antisemitiskt. Men just detta är nu B'Tselem:s, Israels mest kända människorättsorganisation, officiella ståndpunkt. Enligt dem är dagens Israel som sträcker sig från Medelhavet till Jordanfloden en apartheidsstat. Man behöver inte nödvändigtvis dela B'Tselems ställningstagande, men är den antisemitiskt? Vi och många andra judar opponerar oss starkt mot IHRA:s definition, då den inte bara ska förhindra kritik mot Israels folkrättsbrott utan dessutom försvårar kampen mot den verkliga tyvärr växande antisemitism i världen.

När dessa rader skrivs är det bara några dagar kvar tills israelerna går till val igen, för fjärde gången på 2 år. Valet handlar inte om folk- och människorätt, ockupation eller fred utan i huvudsak om Netanyahus politiska överlevnad. Dock med eller utan Netanyahu är utsikterna för en rättvis fred med palestinierna dystra.

Ilan Cohen, redaktör

Redaktion: Ilan Cohen, Jakub Srebro

Jipf:s årsmöte på söndagen den 28 Mars kl. 15-17

På grund av den fortfarande rådande Covid 19 pandemin har JIPF-medlemmarna kallats till ett digitalt årsmöte för det förkortade verksamhetsåret 2020. En zoom-länk och andra instruktioner kommer att skickas ut till medlemmarna. Vid eventuella frågor kontakta: redaktionen@jipf.nu

Inbjudan till digital JIPF Seder den 28 Mars kl. 17.30

Sedern hålls i anslutning till årsmötet efter en kortare paus. Det är samma zoom-länk och samma instruktioner som gäller som för årsmötet. Vi möts alltså på skärmen med ett glass vin i handen och nån läckerhet på tallriken. En ceremonimästare kommer att kortfattat guida oss genom Hagadan och lämna stort utrymme för snack och skatt. Väl mött!

JIPF kräver att Domen mot Issa Amro hävs

I dagarna dömdes den palestinska aktivisten Issa Amro, mot sitt nekande, av en israelisk militärdomstol för ett flertal brott av typen arrangerande av protestaktioner utan tillstånd, förolämpning av ockupationssoldat etc. Samtliga åtalspunkter rör händelser som skall ha inträffat mellan 2010 och 2016 och som tidigare lett till arresteringar utan att åtal väckts. Bevis utgörs uteslutande av vittnesmål från bosättare och ockupationssoldater. Straffet som ännu ej fastställts riskerar enligt Amros advokat Gaby Lasky att bli uppemot ett års fängelse.

Issa Amro är en välrenommerad människorättsförsvarare verksam på den ockuperade Västbanken. Han är medgrundare till organisationen *Youth Against Settlements* som använder ickevåld för att försvara staden Hebrons civilbefolkning mot övergrepp från illegala bosättare och den israeliska ockupationsmakten. Issa Amro har också vid ett flertal tillfällen protesterat mot övergrepp från den palestinska myndigheten.

För denna aktivism utsågs han 2010 till "*human rights defender of the year in Palestine*" av FN organet UNHCR. Som flitig guide och informatör har han under många år varit en av de viktigaste källorna till omvärldens kunskap om den utsatta och skyddslösa situation som präglar vardagen för Hebrons palestinska civilbefolkning.

Detta humanitära arbete har inte setts med blida ögon av vare sig den palestinska myndigheten eller av ockupationsmakten. Redan 2013 såg sig FN:s människorättsråd nödgat att offentligt uttala sin oro för Amros säkerhet och välbefinnande efter återkommande fall av trakasserier, dödshot och misshandel från bosättare och ockupationssoldater samt en mängd godtyckliga gripanden. Sedan 2010 har han hållits arresterad mer än 20 gånger av israeliska myndigheter utan att åtal väckts.

År 2017 arresterades han av den palestinska myndigheten och åtalades för så kallade "elektroniska" brott" efter att ha protesterat i sociala medier mot gripandet av ett antal palestinska journalister. Denna behandling möttes av tydliga protester från bland andra Sveriges utrikesminister och svenska parlamentariker riktade mot den palestinska myndigheten.

Det var medan Issa Amro var frisläppt mot borgen i den palestinska rättsprocessen som han greps och åtalades av en israelisk militärdomstol.

Dessa militärdomstolar tillämpar sedan 1967 en särskild lagstiftning på ockuperad mark, under ett permanent undantagstillstånd. De kan inte ses som neutrala eller opartiska, och har som huvuduppgift att upprätthålla

kontrollen över den ockuperade civilbefolkningen. Beviskraven och rättssäkerheten är betydligt lägre och påföljderna betydligt strängare än i civila israeliska domstolar. De knappt 600 000 israeliska bosättarna som lever i området ställs aldrig till svars i detta parallella rättssystem, trots frekventa våldsanfall mot palestinier och deras egendom.

Jipf instämmer i Amnesty Internationals bedömning att domen mot Amro är politiskt motiverad och kopplad till hans arbete för att utan våld försvara den palestinska civilbefolkningen mot rättsövergrepp och att göra omvärlden uppmärksam på dessa.

Jipf ansluter sig till kraven på att domen skall upphävas och att Issa Amro omedelbart skall frisläppas. Vi uppmanar också den svenska regeringen och svenska parlamentarikerna att via egna kanaler och via den Europeiska unionen rikta dessa krav till den israeliska ockupationsmakten på samma vis som man tidigare gjort till den palestinska myndigheten.

**Judar för israelisk palestinsk fred (Jipf) genom
Dror Feiler & Staffan Granér, talespersoner**

I detta nr:

JIPF kräver att domen mot Issa Amro hävs (3), Israels sätt att skada kampen mot antisemitism, Noa Landau, (5), IHRA:s arbetsdefinition av antisemitism, IHRA (7), Kära vice rektor, låt inte Gavin Williamson tvinga er att godkänna IHRA, Robert Cohen (9), Palestinska rättigheter och IHRA:s definition av antisemitism (13), Kulturprotester mot anti-BDS-praxis, Stefan Reinecke (16), Förintelse, Militarism och Machiavellis Råd: Hur Frukta Tog Över Israel, Eva Illouz (17), En regim med judisk överhöghet från Jordanfloden till Medelhavet: Det är apartheid, B´Tselem (33), B´Tselem, apartheid och att rätta till den moraliska grammatiken om Israel/Palestina, Robert Cohen (34), ´Carmiel är en judisk stad´, talar domstolen om för arabiska elever som vill få skolskjuts, Aaron Boxerman (39), Skyldigheten att avsluta israelisk apartheid, Gideon Levy (43), Hur säger man Ku Klux Klan på hebreiska?, Michael Sfard (45), Familjer står inför att snart bli vräkta i östra Jerusalem, Kelly Kunzl (48), Ättling Till Sionistisk Aristokrati Vill Lämna det Judiska Folket. Kommer Israel att Låta Honom Göra det?, Ravit Hecht (54), 60 Avslutningsklassare Vägrar att Tjänstgöra i den Israeliska Armén På grund Av Ockupationen, Or Kashti (64), Combatants for Peace (67), Israel sitter med alla kort på hand på Västbanken – man borde vaccinera alla, Maya Abu Al-Hayat (68), Internationella brottmålsdomstolens beslut ändrar spelreglerna, Gush Shalom (70), Netanyahu: ”En ICC-utredning av Israel vore ´ren antisemitism´”, Times of Israel (72), Ja, Haag Tribunalen har rätt att utreda Israels krigsförbrytelser, Larry Derfner (75), JIPFs handlingsprogram (79)

Israels sätt att skada kampen mot antisemitism.

Noa Landau, Haaretz den 18 januari 2021

Bakom kulisserna äger en hård dispyt rum i den judiska världen mellan två läger som lämpligt nog definierades av framlidne professor Yehuda Elkana – de som ända sedan förintelsen har sagt ”aldrig mer”, och de som har sagt ”aldrig mer för oss”. Nyligen har frågans fokus legat på den första offentliga striden inom den amerikanska judiska gruppen i och med upp-takten till att Biden installerades som president.

The International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) är ett internationellt projekt som strävar efter att definiera vad antisemitism innebär för länder och organisationer runt om i världen för att hjälpa dem att bekämpa den, lagligt och pedagogiskt. Trots allt är detta ett aktningsvärt mål. Men den definition som IHRA antog 2016 har blivit ämne för en häftig politisk kontrovers där den israeliska regeringen iscensätter och trappar upp dramat.

Skälet är definitionens fokus på exempel på den ”nya antisemitismen” mot Israel som ett judiskt kollektiv. Eller med andra ord, om huruvida kritik av Israel som handlar om antisionism nödvändigtvis är antisemitisk.

Således inbegriper deras exempel på antisemitism bl.a. att ”neka det judiska folket dess rätt till självbestämmande, t.ex. genom att hävda att staten Israels existens är en rasistisk strävan” och att ”jämföra samtida israelisk politik med nazisternas”. Men ett särskilt vilseledande exempel är att ”tillämpa dubbla normer genom att begära av dem [Israel] ett beteende som varken förväntas eller krävs av någon annan demokratisk nation”. När allt kommer omkring är den israelisk-palestinska situationen mycket speciell och så är förmodligen även kritiken mot den.

Dessa exempel har väckt oro bland många individer och grupper, inklusive liberala judiska organisationer, att IHRA:s definition kränker yttrandefrihet på ett sätt som tillåter att kritik av Israel att brännmärks som antisemitisk. Och Benjamin Netanyahus regering har på senare år bevisat att denna oro är berättigad.

Netanyahu, ministeriet för strategiska frågor under dess tidigare minister, Gilad Erdan, utrikesministeriet (som har stött IHRA:s definition som ett högst diplomatiskt mål), för att citera IHRA, att t.ex. BDS-rörelsen är antisemitisk. Israel har därigenom bevisat att IHRA:s definition av antisemitism verkligen har en politisk sida.

Vidare har Netanyahu:s regering avsiktligt gjort den gröna linjen (den klara skiljelinjen, AE) mellan kritik mot Israel och kritik mot bosättningarna otydlig och underblåser därigenom kontroversen. USA:s president Donald Trumps administration göt olja på elden när man tillkännagav att man planerade att

beteckna viktiga människorättsorganisationer som Amnesty International som "antisemitiska".

...exempel på antisemitism
bl.a. att "neka det judiska folket dess rätt till självbestämmande, t.ex. genom att hävda att staten Israels existens är en rasistisk strävan"

Sedan IHRA:s definition har utformats, har 28 länder och talrika organisationer, även universitet och idrottsföreningar, antagit den, uppmuntrade av Israellobbyn. Förra veckan utfärdade Europeiska kommissionen en ickebindande rekommendation i frågan. Israel skulle vara ytterst förtjust om Facebook och Twitter också skulle anta den.

I och med en åtgärd förra veckan, som undgick upptäckt av den israeliska diskursen, kom 10 liberala judiska organisationer, inklusive J Street och New Israel Fund, med ett ovanligt gemensamt krav till Bidens administration att inte tillämpa sin företrädares löfte om att i lag slå fast IHRA:s definition.

Det var i kontrast till etablerade judiska organisationer som har krävt av Biden-administrationen att anta den.

Installationen av en demokratisk president ger Israel en möjlighet att ändra åsikt i ljuset av det faktum att deras inblandning skadar kriget mot antisemitism mer än att främja det. Att politisera denna fråga är helt klart ett oklokt, felaktigt steg som även har visat sig vara kontraproduktivt; det är en strid som faktiskt har gagnat BDS-rörelsen.

<https://www.haaretz.com/opinion/.premium-how-israel-is-harming-the-war-on-antisemitism-1.9459655>

Översättning: Anja Emsheimer

IHRA:s arbetsdefinition av antisemitism

Den internationella alliansen till minne av förintelsen (IHRA) förener regeringar och experter i syfte att stärka, främja och verka för utbildning, ihågkommande av och forskning om förintelsen överallt i världen och att upprätthålla åtagandena i Stockholmsdeklarationen från 2000.

Den 26 maj 2016 antog de 31 medlemsstaterna i IHRA en arbetsdefinition av antisemitism som inte är rättsligt bindande:

”Antisemitism är en viss uppfattning av judar som kan uttryckas som hat mot judar. Retoriska och fysiska yttringar av antisemitism riktas mot judiska eller icke-judiska personer och/eller deras egendom samt mot de judiska samfundens institutioner och utrymmen för religiöst bruk.”

Följande exempel kan tjäna som illustrationer för att vägleda IHRA i dess arbete:

Yttringar av antisemitism kan bland annat riktas mot staten Israel, som uppfattas som ett judiskt samhälle. Sådan kritik mot Israel som går att jämföra med kritik som förs fram mot vilket annat land som helst kan däremot inte betraktas som antisemitisk. Antisemitism uttrycks ofta i form av påståenden om att judar konspirerar för att skada mänskligheten, och dessa påståenden utnyttjas ofta för att ge judar skulden för att något går fel. Sådana påståenden förekommer i tal, skrift, visuell form och som handlingar, och utnyttjar lömska stereotypier och negativa karaktärsdrag.

Aktuella exempel på antisemitism i det offentliga livet, medier, skolor, på arbetsplatser och inom det religiösa området kan innehålla, men är med hänsyn till det övergripande sammanhanget inte begränsade till följande:

- Uppmana till, bistå eller motivera att judar dödas eller skadas i en radikal ideologis eller en extremistisk religions namn.
- Framföra lögnaktiga, förnedrande, komprometterande eller stereotypa påståenden om judar i sig eller om judarnas kollektiva makt, såsom i synnerhet, men inte uteslutande, myten om en världsomfattande judisk sammansvärjning eller om judar som kontrollerar medierna, ekonomin, offentliga myndigheter eller andra samhällsinstitutioner.
- Anklaga judarna som folk för att vara ansvariga för verkliga eller förmodade missgärningar som begåtts av en enda judisk person eller grupp, eller till och med för handlingar som begåtts av icke-judiska personer.

- Förneka Nazitysklands, dess anhängares och medbrottslingars folkmord på judarna (förintelsen) som faktum, liksom dess omfattning och mekanismer (exempelvis gaskammare) under andra världskriget.
- Anklaga judarna som folk eller Israel som stat för själva förintelsen eller för att överdriva den.
- Anklaga judiska medborgare för att vara mer lojala mot Israel eller judarnas påstådda prioriteringar överallt i världen än mot sina egna nationers intressen.
- Neka det judiska folket dess självbestämmanderätt, till exempel genom att hävda att staten Israels existens är ett rasistiskt företag.
- Tillämpa dubbla standarder genom att avkräva Israel ett beteende som inte kan förväntas eller krävas av någon annan demokratisk nation.
- Använda symboler och bilder som förknippas med klassisk antisemitism (till exempel påståenden att judar dödade Jesus eller begår ritualmord) såsom kännetecknande för Israel eller israeler.
- Jämföra Israels nuvarande politik med nazisternas.
- Hålla judar kollektivt ansvariga för staten Israels åtgärder.

Antisemitiska handlingar är kriminella när de definieras så i lagstiftningen (exempelvis förnekande av förintelsen eller spridning av antisemitiskt material i vissa länder).

Kriminella handlingar är antisemitiska när målen för attacker, oavsett om de är personer eller egendom, såsom byggnader, skolor, gudstjänstlokaler och kyrkogårdar, väljs eftersom de är, eller uppfattas vara, judiska eller förknippade med judar.

Antisemitisk diskriminering innebär att man nekar judar tillgång till möjligheter eller tjänster som är tillgängliga för andra. Sådan diskriminering är olaglig i många länder.

<https://www.holocaustremembrance.com/sv/node/196>

Se också diskussionen på bokmässans globala torg 2020

<https://jipf.nu/jipf-pa-virtuella-bokmassans-globala-torg/>

Kära vice rektor, låt inte Gavin Williamson tvinga er att godkänna IHRA

Den 17 oktober 2020 av ROBERT A.H.COHEN

Kära professor Schofield

RE: *Utbildningsministerns **begäran** att Lancaster University godkänner International Holocaust Alliance (IHRA) **definition av antisemitism.***

Jag skriver till er i min egenskap av judisk student som studerar vid Lancaster University i hopp om att ni kommer att stå emot den press som regeringen utövar på er för att godkänna det som jag, och många andra judar i Storbritannien och övriga världen, menar är ett bristfälligt och djupt problematiskt dokument om antisemitism.

.....

Ett dokument som är värt att studera men inte godkänna

Brevet från Gavin Williamson, utbildningsministern, till alla vice rektorer, begär att varje universitet godkänner IHRA:s definition av antisemitism. Jag tror att det är ett dokument som säkerligen är värt att studera, särskilt som jag nu är en del av den akademiska institutionen. Det är en utmärkt illustration på hur samtida identitetspolitik kan sammanblandas med historia, religion och politisk ideologi. Det kan tyckas rimligt för den mindre välinformerade, men det har skadliga följder (avsiktliga eller oavsiktliga) för yttrandefrihet, akademiska studier och för att uppnå integration och mångfald på universitetens campus.

Dokumentets definition av antisemitism är i sig förvirrande och rörig i sin formulering – aldrig en bra utgångspunkt för en akademisk definition som kräver tydlighet och precision. Och den sätter ribban för antisemitism för högt genom att enbart tala om "hat" utan att referera till fördom eller diskriminering.

IHRA självt beskriver sin ordalydelse som en '*arbetsdefinition*', med andra ord ska den inte anses vara slutgiltig eller definitiv på något sätt. Och den behöver säkerligen ytterligare en del bearbetning. Ni måste undra varför denna formulering, med en så tydlig varning bifogad, drivs så hårt för att

universiteten ska godkänna den? Skulle det inte vara bättre att ägna mer tid åt att få till en bättre utformning?

Men det är tydligt i hans brev till er att herr Williamson vill att Lancaster godkänner inte bara den definition som är på gång att utarbetas utan även de exempel som IHRA likaså har erbjudit.

Medan en del av de elva exemplen är tydliga och okontroversiella, bör andra (de som relaterar till staten Israel och sionism) väcka otaliga frågor och tvivel för varje akademiker, särskilt studenter i statsvetenskap och etik. Till dess heder måste sägas att dokumentet visar att genom att tillämpa exemplen man också borde ta hänsyn till "det övergripande sammanhanget". Men det finns ingen vägledning för hur man bör utvärdera sammanhanget eller hur man ska bestämma om en ståndpunkt som uttryckts är rimlig, proportionerlig eller försvarbar. Eller när man måste fråga hur hjälpsfull den Israel-relaterade illustrationen kan vara vid bedömningen av aktuella fall av påstådd antisemitism. Jag skulle inte vilja vara vice rektor och behöva vidta disciplinära åtgärder gentemot studenter eller personal enbart grundade på detta dokument som vägledning.

Att illustrera problemet

Låt mig ta bara ett av exemplen för att illustrera problemet.

Att neka det judiska folket dess rätt till självbestämmande, t.ex. genom att hävda att staten Israels existens är en rasistisk strävan. Att tyda denna formulering kan ta sin tid. Bara det i sig är tillräckligt för att ifrågasätta dess värde som praktisk handledning för ledning av en debatt på campus.

Är nationellt självbestämmande en skyddad rättighet för varje individ? Vad händer om tillämpandet av den nekar en annan grupp dess egna nationella självbestämmande? Blandar vi ihop kategorierna genom att göra kritik av judar liktydigt med kritik av en nationalstat? Vi ändrar sammanhanget och prövar: skulle det kännas bättre för oss att säga att det är fel för en "Nativ American" att beskriva bildandet av Förenta staterna som en rasistisk strävan? Och om så, skulle det automatiskt betyda att de är rasister gentemot enskilda amerikaner?

Allt detta är områden för legitim och livligt akademisk undersökning. Men det är långt ifrån att vara en rent akademisk debatt. Om man är palestinsk student och studerar vid ett brittiskt universitet, handlar det här om rätten att uttrycka sin egen historia och den som ens familj och folk levte. Att neka dem denna rätt skulle tyckas gå emot alla ambitioner att vara en sant mångfaldig, inkluderande och välkomnande institution.

Att förstå sionism och bildandet av staten Israel kan inte vara det judiska folkets ensamrätt. För en balanserad förståelse för vad sionism har betytt och vad den betyder idag, behöver man inbegripa palestinska vittnesmål och palestinska texter. Jag kan inte tänka mig att någon seriös läroanstalt, särskilt Lancaster, skulle förvänta sig något mindre.

Att kritisera bara detta exempel borde vara nog för att visa för utbildningsministern varför hans entusiasm för IHRA-dokumentet är missriktad.

Kenneth Sterns bekymmer

T.o.m. Kenneth Stern, den amerikansk-judiska författaren till den ursprungliga IHRA-texten, är bekymrad över hur den har tillämpats och politiserats.

I **Guardian** förra året skrev Stern om hur förespråkare på högerkanten för Israel (som exv. Donald Trumps svärson och rådgivare för Mellanöstern, Jared Kushner) verkade för att ge IHRA-dokumentet en laglig status något som var helt olämpligt.

”Jag är sionist. Men på en högskolecampus där syftet är att utforska idéer har antisionister rätten till yttrandefrihet. Jag misstänker att om Kushner eller jag hade fötts i en palestinsk familj som hade tvångsflyttats 1948 så hade vi kanske haft en annan syn på sionism, och det behöver inte ha varit för att vi skymfar judar eller tycker att de konspirerar för att skada mänskligheten. Dessutom pågår en debatt inom det judiska samhället huruvida detta att vara judisk kräver att man måste vara sionist. Jag vet inte om den här frågan kan bli löst, men det borde skrämma alla judar att regeringen väsentligen definierar svaret åt oss.”

Dessa debatter är t.o.m. ännu giftigare i Förenta staterna än de är här i Storbritannien, men vi tycks styra kosan i en liknande riktning.

Den mer omedelbara faran är att akademiker och studenter börjar använda självcensur för att undvika även risken av att antisemitiska anklagelser kommer upp, eller att offentliga debatter ställs in eller aldrig organiseras av rädsla att drabbas av IHRA:s möjliga tillämpning. Detta har faktiskt redan börjat hända, vilket en rapport om **UCLan i Preston** alldeles i er närhet visar. Naturligtvis kan denna slags tillämpning av IHRA vara själva skälet till varför man så aktivt först har kämpat för dokumentet, särskilt av professionella förespråkare för staten Israel överallt i världen.

Det finns många andra bekymrade judiska röster i denna fråga, och de skriver med avsevärd auktoritet och expertis. Jag skulle vilja att ni vänder er till **dr Brian Klug vid universitetet i Oxford; Antony Lerman, expert i**

modern europeisk antisemitism; **professor David Feldman**, chef för Pears Institute for the study of antisemitism; och för **detaljerad kritik av alla ämnen i IHRA-dokumentet**, ta en titt på den kanadensiska grenen av Independent Jewish Voices.

Svåra beslut

Professor Schofield, jag förstår hur svår denna situation är för er och era kamrater i den högre utbildningen. Utbildningsministern betar sig som en mobbare och använder sig av äkta oro för ökande antisemitiska incidenter på campus för att forcera ett bristfälligt dokument som inte kommer att göra mycket för att underlätta situationen.

Herr Williamson säger att han är "uppriktigt besviken" på universitetens motvilja att godkänna IHRA-dokumentet som han beskriver som ett "uppriktigt sätt" att klart visa att man inte tolererar antisemitism. Som jag hoppas att jag har visat finns inget uppriktigt i detta dokument. Att inte godkänna IHRA borde klart och tydligt bevisa att man förstår bättre det komplexa i antisemitism, sionism och Israel (och farorna med deras sammankoppling), bättre än vad utbildningsministern gör.

Det hjälper en inte att the Union of Jewish Students också har **kampanjat för att IHRA ska godkännas av alla universitet**, trots det faktum att texten i sig bara förvärrar oenigheten om Israel och sionism på campus. Som judisk student menar jag att UJS ståndpunkt är föga genomtänkt och djupt beklaglig. Om man inte kan acceptera att sionism inte har varit ett helt oskyldigt försök, kommer man att få svårt att bilda effektiva allianser med andra minoritetsgrupper på campus.

.....

Vänliga hälsningar,

Robert Cohen

https://www.patheos.com/blogs/writingfromtheedge/2020/10/dear-vice-chancellor-dont-let-gavin-williamson-bully-you-into-adopting-ihra/#disqus_thread

Översättning: Anja Emsheimer

Palestinska rättigheter och IHRA:s definition av antisemitism

En grupp på 122 palestinska och arabiska akademiker, journalister och intellektuella uttrycker sin oro över IHRA:s definition

The Guardian den 29 november 2020

Att framställa kampanjen [Bojkott, Desinvesteringar och Sanktioner] som antisemitisk är en grov förvrängning av vad som egentligen är en laglig ickevåldskamp för palestinska rättigheter.

En palestinsk demonstrant med ett plakat med texten 'Bojkott, Desinvesteringar och Sanktioner' i byn Surif på Västbanken 2013. Fotograf: Hazem Bader/AFP/Getty Images

Vi, palestinska och arabiska akademiker, journalister och intellektuella undertecknare, framför härmed vår syn på International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA):s definition av antisemitism, och hur denna definition har använts, tolkats och spridits i åtskilliga länder i Europa och Nordamerika.

På senare år har kampen mot antisemitism alltmer styrts av den israeliska regeringen och dess anhängare i ett försök att skada den palestinska saken och tysta dem som försvarar palestinska rättigheter. Att avleda den

nödvändiga kampen mot antisemitism för att gynna en sådan agenda hotar att omintetgöra denna kamp och därmed förringa och försvaga den.

Antisemitism måste avslöjas och bekämpas. Oavsett förevändning borde inget uttryck för hat mot judar som judar tolereras någonstans i världen. Antisemitism manifesterar sig i svepande generaliseringar och stereotyper om judar, särskilt i frågor om makt och pengar, jämte konspirationsteorier och förintelseförnekelse. Vi ser kampen mot sådana attityder som legitim och nödvändig. Vi tror också att lärdomarna av förintelsen liksom dem av andra folkmord i modern tid måste utgöra en del av nya generationers uppfostran mot alla former av rasfördomar och hat.

Men kampen mot antisemitism måste hanteras på ett principiellt sätt för att inte omintetgöra dess syfte. Genom de ”exempel” detta ger oss, slår IHRA:s definition ihop judendomen med sionism och förmodar att alla judar är sionister, och att staten Israel i sin nuvarande verklighet förkroppsligar alla judars självbestämmande. Vi är djupt oeniga om detta. Kampen mot antisemitism borde inte bli till ett knep för att göra kampen mot förtrycket av palestinierna ogiltigt, att förneka dem deras rättigheter och fortsätta att ockupera deras land. Vi ser följande principer som avgörande i det avseendet:

Kampen mot antisemitism måste äga rum inom ramen för internationell rätt och mänskliga rättigheter. Den borde vara en väsentlig del av kampen mot alla former av rasism och främlingsfientlighet, inklusive islamofobi och antiarabisk och antipalestinsk rasism. Syftet med denna kamp är att garantera frihet och frigörelse för alla förtryckta grupper. Den är starkt förvanskad om den riktas mot försvaret av en förtryckande rövarstat.

IHRA:s definition av antisemitism och de relaterade lagliga åtgärderna som antagits i flera länder, har mest riktat sig mot vänsterinriktade grupper och grupper för mänskliga rättigheter som stödjer palestinska rättigheter och kampanjen för bojkott, desinvesteringar och sanktioner (BDS); man har också ignorerat det mycket verkliga hotet mot judar vilket kommer från vita, nationalistiska högerrörelser i Europa och USA. Att beskriva BDS-kampanjen som antisemitisk är en grov förvrängning av det som i grunden är ett legitimt ickevåldsmedel i kampen för palestinska rättigheter.

Budskapet i IHRA:s definition att ett exempel på antisemitism är ”Att neka det judiska folket dess rätt till självbestämmande, t.ex. genom att hävda att staten Israels existens är ett rasistiskt projekt”, är rätt märkligt. Den besvärar sig inte med att erkänna att den nuvarande staten Israel, enligt internationell lag, har varit en ockupationsmakt i över ett halvt sekel, erkänd av regeringarna i länder där IHRA:s definition tillämpas. Den bryr sig inte heller om att beakta huruvida denna rättighet inbegriper rätten att skapa en

judisk majoritet genom etnisk rensning eller om den borde balanseras mot det palestinska folkets rättigheter. Dessutom förkastar IHRA-definitionen möjligen alla icke-sionistiska visioner om den israeliska statens framtid som antisemitiska, såsom tillstyrkan av en binationell stat eller en sekulär demokratisk sådan som likaså representerar alla sina medborgare. Ett sant stöd för principen om ett folks rätt till självbestämmande kan inte utesluta den palestinska nationen, eller någon annan.

Vi menar att ingen rätt till självbestämmande kan inbegripa rätten att göra sig av med ett annat folk och hindra det från att återvända till sin mark, eller på annat sätt försäkra sig om en demografisk majoritet inom staten. Palestiniers krav på sin rätt att återvända till den mark som de själva, deras föräldrar och farföräldrar fördrevs ifrån, kan inte tolkas som antisemitisk. Det faktum att ett sådant krav skapar oro bland israeler bevisar inte att det är orättfärdigt, ej heller att det är antisemitiskt. Det är en rättighet som internationell lag erkände 1948 så som FN:s generalförsamling har framställt den i resolution 194.

Att likställa anklagelsen om antisemitism mot var och en som ser den nuvarande staten Israel som rasistisk, oaktat den faktiska institutionella och konstitutionella diskrimineringen som den grundar sig på, innebär att garantera Israel absolut straffrihet. Israel kan sålunda deportera sina palestinska medborgare eller återkalla deras medborgarskap eller neka dem rätten att rösta och fortfarande vara immunt mot anklagelsen om rasism. IHRA-definitionen och sättet den har spridits på hindrar varje diskussion om huruvida den israeliska staten grundar sig på etnoreligiös diskriminering. Den bryter alltså mot grundläggande rättvisa och elementära normer för mänskliga rättigheter och internationell lag.

Vi menar att rättvisa kräver det fulla stödet för palestiniers rätt till självbestämmande, inklusive kravet på att sätta stopp för den internationellt erkända ockupationen av deras territorier och statslösheten samt förlusten av hus och hem för palestinska flyktingar. Undertrycket av palestinska rättigheter i IHRA:s definition, avslöjar en attityd som upprätthåller judiskt privilegium i Palestina i stället för judiska rättigheter, och judisk överhöghet över palestinier i stället för judisk säkerhet. Vi tror att mänskliga värden och rättigheter inte går att skilja åt och att kampen mot antisemitism borde gå hand i hand med kampen för alla förtryckta folk och grupper för värdighet, jämlikhet och frigörelse.

122 palestinska och arabiska akademiker, journalister och intellektuella

<https://www.theguardian.com/news/2020/nov/29/palestinian-rights-and-the-ihra-definition-of-antisemitism>

Översättning: Anja Emsheimer

Kulturprotester mot anti-BDS-praxis

Ett ordentligt korsdrag, tack!

Stefan Reinecke, Tageszeitung , 11.12. 2020

Etablerade kulturinstitutioner slår larm. Förbundsdagens anti-BDS-resolution försvårar samarbetet med internationella artister.

Jag delar inte din åsikt, men jag skulle dö för din rätt att yttrar den. Denna fras, som inte härstammar från Voltaire utan från en kvinlig brittisk författare, är den liberala demokratins patosformel. Fri dispyt är dess glödande kärna; för många inskränkningar leder till långsam kvävning.

Det finns många anledningar att vara skeptisk till den obetydliga BDS-rörelsen som vill bojkotta staten Israel på grund av den olagliga ockupationen. I Europa träffar deras bojkott vid universitet och i kulturlivet mest kritiska israeler; i Tyskland bör man hursomhelst vara försiktig med bojkotter.

Men den officiella bannlysningen av BDS per Bundestagbeslut har ödesdigra konsekvenser. Ingen BDS-sympatisör dras visserligen inför rätta. Men att förbjuda varje form av BDS-aktivitet i offentligt finansierade samlingsutrymmen och universitet är ett massivt ingrepp mot yttrandefriheten. Detta får dock staten enbart göra i en nödsituation. Domstolar har visserligen korrigerat anti-BDS-tillämpningens värsta excesser, ett faktum som dock inte ändrar något i sak. Den diskursiva motsvarigheten till BDS-förbudet är den urskillningslösa antisemitismanklagelsen. Även där ersätts debatten av förtal.

Hittills har dessa missförhållandena främst kritiserats av liberala judar - för att de ser att allt detta gynnar högerns förehavanden i Israel, som försöker tysta kritiken mot ockupationsregimen. Det är glädjande att etablerade tyska kulturinstitutioner som Goethe Institute och Federal Cultural Foundation nu slår larm med ett offentligt upprop. Det är ett försök att öppna fönstret och vädra ut den unkna och trånga tyska debatten. "Initiativ GG 5.3"s upprop pekar också exakt på anti-BDS-beslutets paradox. Det svarar på BDS-bojkotten med en ny bojkott.

Motiven för anti-BDS-resolutionen kan ha varit hedervärda, men effekterna skadar den liberala demokratins kärnan: det fria utbytet av argument. Det är dags att revidera det. Demokratins styrka är förmågan att korrigera misstag.

<https://taz.de/Kulturproteste-gegen-Anti-BDS-Praxis/!5737442/>

Förintelse, Militarism och Machiavellis Råd: Hur Frukten Tog Över Israel

Israel är kanske det bäst försvarade landet i världen, men folket befinner sig i konstant fruktan

Eva Illouz, Haaretz den 1 januari 2021

I sin kända handbok för härskare, tillägnad Lorenzo di Medici, rådde Niccoló Machiavelli sin prins att lära sig att både älska och frukta sina undersåtar. Att samtidigt vara älskad och fruktad var det bästa sättet att utöva makt, men om man måste välja mellan dem, varnade Machiavelli, är det bättre att bli fruktad, eftersom fruktan för prinsen skulle skydda honom och bevara samhällsordningen (under förutsättning att prinsen inte är grym). Fruktan (som ingjutits i andra) är utan tvekan den känsla som tyranner mest värdesätter och de flesta, om inte alla, använder den för att bygga upp sitt herravälde.

.....

Under Israels korta historia (kortare än människors förväntade livslängd i världen) har man varit inblandad i ca 10 militära konflikter och oräkneliga krigsmanövrar som sådant som beskjutningar, bombningar, anfall från luften och fientliga anfall på marken har ingått i. Medan Israel inte är det enda landet som är inblandat i långvariga konflikter med alla sina grannar, hör man till de få stater som har varit i en pågående, lågintensiv militär konflikt med en befolkning integrerad med den egna befolkningen, och att identifiera 20 procent av sina medborgare som lierade med (potentiella eller aktuella) fiender. Israel är alltså helt unikt i att definieras av fienderna utanför sina gränser, av fiender nära sina icke-gränser. I den meningen visar Israel det som den nazistiska juristen Carl Schmitt definierade som själva grunddraget i "det politiska": d.v.s. den tydliga distinktionen man gör mellan vän och fiende, och potentialen till krig (med fienden) och dödande. (Detta är skälet till varför teoretikern i naziregimen föraktade liberalism, just för uttraderingen av fiendskapens grundläggande roll i politiken). Få länder bygger lika bestämt som Israel på distinktionen mellan vän och fiende. Denna distinktion är djupt rotad i det israeliska samhället, i politik och i moral.

Förintelsen förändrade för alltid judiskt medvetande, både i Israel och i diasporan. Folkmordet på Europas judar tillskrev antisemitism en nästan metafysisk betydelse och gjorde att hatet mot judar verkade bli evigt, oundvikligt och totalt, en del av universums ordning. De mäktiga fienderna tog sig olika former, men de var alla en del av en oändlig kedja av ondska:

Amalek, romarna, den kristna inkquisitionen, polska bönder som utförde pogromer – allt tycktes vara en historisk kedja vars kulmen var Hitler. Det är så här som den centrala berättelsen som skapar modernt judiskt medvetande, skapades: Världen började definieras genom sitt syfte och sin beslutsamhet att förinta judarna.

Den här uppfattningen formade gradvis sionisternas inställning till araber. Den revisionistiska ledaren Ze'ev Jabotinsky, 1923, såg däremot inte den arabiska befolkningens motstånd mot sionismen som antisemitisk, och såg den i stället som det naturliga motståndet hos en inhemsk befolkning mot en kolonialmakt. Medan den militära konflikten i Palestina blev allt mer intensiv, och antisemitism började uppfattas som den viktiga drivkraften i judisk historia, kom man att se det arabiska motståndet mot sionismen, som en fortsättning på historisk antisemitism. I begreppet att "dom vill kasta oss i havet" finns en blandning av äkta arabisk antikolonialistisk fientlighet och det judiska undermedvetnas intrig och karaktärer som har skapats av det antisemitiska traumat.

Motivet, som gjorde anspråk på en central plats i den sionistiska ledningens tänkande, var överlevnad. I april 1956 dödades i en serie av strider mot egyptiska soldater och fedayeen, Roi Rotberg, en 21-årig säkerhetsvakt från kibbutzen Nahal Oz, och hans kropp stympades. Det lovtal som Moshe Dayan höll, stabschef för Israels försvarsmakt, blev ett av de mest inflytelserika i israelisk historia: "Låt oss inte kasta skulden på mördarna. Vad kan vi säga om deras fruktansvärda hat mot oss?... Vi tillhör en bosättargeneration, och utan stålhelmen och kanonelden kommer vi inte kunna plantera något träd och bygga ett hus. Våra barn kommer inte att ha något liv om vi inte gräver några skydd, och utan taggtrådsstaketen och maskingevären kommer vi inte att kunna bygga vägar och borra brunnar. Miljontals judar, som massakrerades i avsaknad av ett land, ser på oss ur askan av israelisk historia, och beordrar oss att bosätta oss och åter bygga upp ett land till vårt folk. Låt oss inte rygga tillbaka när vi ser allt det hat som förtär och fyller hundratusentals arabers liv som omger oss och räknar med det ögonblick då de kan spilla vårt blod. Låt oss inte sluta vara uppmärksamma så att våra vapen inte försvagas."

Dayans tal är ett viktigt exempel på det som skulle komma att bli ett viktigt tankemönster i det israeliska psyket. Dayan placerar de judar som dödades runt om i världen under hela historiens gång i det israeliska medvetandet. Nationen behöver vidta åtgärder med all dem i åtanke. Araber blir som en monolit, fylld av hat som fortsätter och speglar det forntida hotet om förstörelse. Dayans språk jämför den mäktiga nazistarmén med de illa beväpnade fedayeen som attackerade israeliska bosättare. Således blir ståltråden och maskingevären en oundviklig del av en nödvändig kamp för att överleva.

Med historikern Idith Zertals ord fick fienden – d.v.s. araber – genomgå nazifiering, fastän denna fiende inte hade något att göra med massakern av Europas judar. 1982 tillkännagav premiärminister Menachem Begin, då han förklarade varför han först utkämpade det första Libanonkriget: ”Alternativet till det här är Treblinka, och vi har bestämt att det inte ska bli något mer Treblinka.” Därför var Libanon inte bara en militär uppgift utan en möjlighet att bestämma judarnas historia.

Sionistiskt självförsvar började med en grupp miliser som kämpade vid tre fronter: mot de arabiska infödda medborgarna, mot de brittiska myndigheterna och andra judiska, underjordiska grupper (Lehi, Haganah, etc. bland dem själva). De här tre samtidiga fronterna gjorde den militära striden till en nyckelkomponent i den begynnande sionistiska identiteten. De flesta nationella strider upphör när staten väl har skapats. Soldater avväpnas och överlämnar sina vapen till den stat som fortsätter sin uppgift att bygga eller återuppbygga ett civilt samhälle. Men så var inte fallet med Israel, eftersom den militära säkerheten och underrättelsetjänsten fortsatte att utgöra själen och ryggraden i statsapparaten och skapade därigenom allmän ordning såväl som medborgarnas vanliga språk och uppfattning, och framkallade det sociologen Baruch Kimmerling kallade ”kognitiv militarism”. Kognitiv militarism är en världsuppfattning där det civila samhället antar, helt och hållet, militärens sätt att tänka – civilister är tjänstlediga soldater, civila institutioner förbereder sig ständigt för ett möjligt krig, krig är perspektivet för både tänkande och planering, problem uppfattas som säkerhetsfrågor och seger är alltid målet.

Två exempel räcker för att illustrera hur ”säkerhet” skapade det israeliska sättet att styra och israelisk kultur på ett varaktigt sätt: Som Ronen Bergman visar i sin intressanta bok ”Rise and Kill First,” låg målinriktade mord från början inbyggda i Israels statsapparat. Enligt honom har Israel, i form av Mossad, mördat fler människor än något annat land i väst sedan andra världskriget. Brittiska tjänstemän, tyska vetenskapsmän (före detta nazister i samarbete med egyptier för att utveckla missiler), medlemmar i PLO, Hamas, Hizbollah, iranska atomforskare – alla har regelbundet eller nästan rutinmässigt mördats av Israel för att hindra dem från att utveckla vapen mot Israel, eller både förekomma eller hämnas för en handling mot Israel. Det togs för givet att Israel inte bara hade rätten utan också skyldigheten att försäkra sig om sin säkerhet extraterritoriellt, genom att utföra mord utanför gränserna för sitt rättssystem (staten själv har haft en lång historia av att ignorera internationell rätt).

Det andra exemplet är demografi som i de flesta länder ses som en ekonomisk fråga men i Israel blev det en fråga om säkerhet. ”Demografiskt hot” blev ett vanligt uttryck, som alla lätt förstod: Antalet judiska födlsar

måste överstiga icke-judiska födslar (ett synsätt som obehagligt påminner om vita rasister, en av få andra grupper som också ser demografi som ett säkerhetshot).

Säkerhet, militär strid och brott mot lagen utgör en enda matris i hjärtat av israelisk politik och israeliskt psyke. Israel är ett av de länder som använder den största delen av sin budget i säkerhetsindustrin. Man har den mest avancerade övervakningsindustrin, säkerheten och cybersäkerheten i världen, varav en del specialiserar sig på att hjälpa skurkstater och förmögna individer att undkomma lagen och begå olika brott. Israels försvarsorgan kan spåra folk i den palestinska myndigheten utan påtagliga begränsningar.

Säkerhet är inte bara en stor mängd vapen, teknologier och tekniker. Det är först och främst en idé, ett begrepp och ett sätt att orientera sig i världen. Begrepp som alltid finns med i medvetandet och i handlingar skapar "vägar" för vårt tänkande, våra känslor och handlingar. "Säkerhet" delar världen i fiender och vänner.

Ironiskt nog kommer en stat och en kultur, som gör säkerhet till ett standardval, också att förvandla fruktan till en inre del av nationell medvetenhet. Tänk er att jag går på gatan på ett nonchalant sätt och funderar på vilken klänning jag ska köpa, och sen går in i en affär och ser två vakter beväpnade med maskingevär. Det här kommer automatiskt att ändra min tankegång: Plötsligt blir jag varse de terrorhot jag antagligen inte tänkte på för en liten stund sen. Maskingeväret gjorde mig orolig för ett hot som jag inte hade tänkt på och försäkrar mig om att de kan bemästra det.

En militariserad stat arbetar precis så här: Den har ständigt fokus på våld och makt, militära nödlägen och hot, vapen, militärt språk, att fira en seger och hågkomsten av militära dödsfall – allt framkallar en atmosfär av sårbarhet och fruktan. Säkerhetsstyrkorna verkar bli det nödvändiga och enda skyddet. När fruktan väl är i centrum av det kollektiva psyket, blir språket för försvar oundvikligt och naturligt. Tänkandet blir automatiskt "vi mot dem", "det blir aldrig någon fred".

Världen är antingen för oss eller mot oss. Detta är det enda prisma som många israeler följer internationell politik genom. Detta är hur en motbudande ledare som Donald Trump kan ses som en allierad och hans skandalösa beteende ignoreras eller ses med välvilja. Detta beror på att han tillhör en grupp av vänner. Hans "vänskap" garanterar honom immunitet i våra ögon, trots att hans tid som president har den lägsta moraliska resningen, som Amerika nånsin har sett.

.....

Inställningen till säkerhet delar världen i fiender och vänner, och det är skälet till att dess legitimitet föder fruktan. Detta är också det grundläggande sättet att tänka som ingjuts i soldater, särskilt dem som tjänstgör närmare palestinierna. En f.d. soldats vittnesmål ger oss tydliga bevis.

Nadav Weiman är vice vd och chef för avdelningen för rättsliga frågor i NGO:n mot ockupationen, Breaking the Silence. Från 2005 till 2008 tjänstgjorde han som krypskytt i en elitenhet i Nahal Brigade. När jag nyligen träffade honom, bad jag honom att berätta för mig vad han kom ihåg från sin tid som soldat och hans uppfattning om palestinier.

Weiman: ”Vi kallade dem inte palestinier utan araber. Araber är en enhet, inte individer eller människor med önsknings. De är en enhet och den här enheten är fienden och man måste vara rädd för dem alla. Man är verkligen skraj. Vi får ständigt höra att palestinierna är terrorister, att de uppfostrar sina barn till att mörda. Jag gick i gymnasiet under den andra intifadan [2000-2005], jag kommer från Tel Aviv, bussar exploderade runt omkring oss, min brors vänner dödades i armén. Så när jag anslöt mig, trodde mina vänner och jag att de alla var terrorister tills motsatsen kunde bevisas. T.o.m. en havande kvinna som går bredvid en, skulle kunna gömma nåt i sin mage, t.o.m. ett barn på väg till skolan - hans väska skulle kunna innehålla sprängämnen.”

Var lärde han sig att se saken på det här sättet, undrade jag. Varifrån kommer det? Började Weiman få den uppfattningen i det militära, undrade jag. Eller var det något han fick under utbildningen?

”Jag såg det så när jag kom till armén. Jag uppfostrades i Ramat Aviv Gimmel [ett rikt och sekulärt område], i norra Tel Aviv, och jag pratade inte med palestinier. Jag hade vänner i israeliska sjöscoutererna i Jaffa, och jag insåg inte att de var palestinier. Så för mig var palestinier nåt som var långt borta, ett slags fiende som finns bortom berg av mörker. Under den andra intifadan var vår största rädsla – att råka ut för en terrorattack. I det avseendet är de [palestinierna] onda och de är våra fiender. Sen i armén får vi lära oss det från morgon till kväll. Man har lektioner i ’lär känna din fiende’ som lär en vem ens fiende är. Man får lära sig om de olika palestinska organisationerna och alla deras avdelningar och vilka slags vapen de har. Och varje vecka lär man sig om problem i andra [IDF] verksamheter där soldater har sårats eller dödats.”

”Så vem undervisade mig? Å ena sidan var det verkligheten och fruktan som jag växte upp med och den mycket militaristiska familjen jag kom från. Å andra sidan lärde man mig i armén att det inte finns nåt som en ’oskyldig’ eller ’skyldig’ palestinier – en palestinier är antingen ’inblandad’ eller ’inte

inblandad'. När vi kom för att arrestera palestinier, kallade vi dem för terrorister, och vi vände oss aldrig till dem med namn, vi kallade dem för 'Johnny'. Det är ett slags ... [allmänt] namn som är kyligt. Det låter som att jag håller på att ta fast nån i Vilda västern. Vi skulle kunna säga 'han Johnny är i vårt förvar'. 'Med han Johnny på väg till bilen.' Så språket håller en borta från det och verkligheten leder en in i allt hat och all ilska mot palestinerna som bara vill döda oss.

Nadav Weiman: "När vi kom för att arrestera palestinier, nämnde vi dem aldrig vid namn: Vi kallade dem för 'Johnny'. Det lät som om jag fångade nån i Vilda västern." Foto: Ilan Assayag

"Den stund kommer då man avslutar sin militärutbildning... Man har kommit högst upp i världen... Sen kommer man till de ockuperade områdena. Man kommer till högkvarteret och är en soldat med vapen, och plötsligt tittar alla palestinerna du träffar på dig med fruktan och hat. De är ruskigt rädda för mig eftersom jag är soldat och på en sekund kan situationen flamma upp och jag kommer att göra vad jag vill – använda våld eller arrestera dem eller jag vet inte vad – men dom hatar mig också eftersom jag är ockupationssoldat."

Weiman skildrar hur fruktan genomsyrar hela militärtjänsten och gjorde det möjligt för honom att göra vad en krypskytt förmodas göra: skjuta fienden.

Utan att själv vara rädd skulle det faktiskt bli mycket svårare att avhumanisera palestinier eller glömma den fruktan de känner. Fruktan är ett sätt att föra krig.

.....

Premiärminister Benjamin Netanyahu har intuitivt förstått att fruktan är själva kärnan i den israeliska själen, och han har använt denna förståelse på ett orubbligt, manipulativt sätt – inte för det gemensamma intressets sak (som David Ben-Gurion gjorde, kan man säga) utan för sina egna valintressen. Peter Beinart sammanfattade detta på ett mycket träffande sätt i sin politiska kommentar: ”I Benjamin Netanyahus syn möter Israel alltid samma fiende. Kalla den Amalek, kalla den Haman, kalla den Nazityskland – den söker hela tiden samma sak: det judiska folkets undergång.”

Fruktan är Netanyahus säkraste och närmsta politiska verktyg, och det kan kanske förklara hur han har blivit den premiärminister som har regerat längst i Israels historia. När han 1995 avfärdade premiärminister Yitzhak Rabin som förrädare, visste han redan hur man skapar ett klimat av fruktan kring Osloavtalet. I sitt tal 2015 inför den amerikanska kongressen, då han fördömde kärnvapenavtalet med Iran, deklarerade Netanyahu att de dagar då judar skulle vara passiva inför en mordisk fiende var slut. Varje gång som den iranska frågan kommer upp, demoniserar han den islamiska republiken genom att ta upp den dräpande analogin med förintelsen. Och för att besegra palestinerna gick han så långt som att hitta på faktumet att det var muftin i Jerusalem, Hajj Amin al-Husseini, som hade gett nazisterna idén om den slutgiltiga lösningen.

Vid säkerhetskonferensen i München 2018 talade Netanyahu om förintelsen, och vid World Holocaust Forum i Yad Vashem i januari förra året, talade han om säkerhet och blandade på ett perfekt sätt samman den idén och Shoah. Netanyahu förkastade politiska och diplomatiska utmaningar som varande hot om förintelse, och gjorde därmed slut på möjligheten till seriösa strategiska diskussioner. I stället skapade han två läger: ett som skulle värna statens överlevnad; det andra som skulle hota den. Således dömde han ut arabiska knessetledamöter och organisationer för mänskliga rättigheter som farliga, och gjorde det fascistledare rutinmässigt gör: att dra en rak linje mellan yttre fiender och inre.

Fruktan har blivit det viktigaste politiska budskapet för den israeliska högern. Ju mer deras politik kolliderar med verkligheten i den palestinska demografien, desto mer blir högern beroende av att ingjuta en känsla av fruktan.

Coronaviruskrisen tydliggör än mer att fruktan, både inbillad och verklig, är ett kraftfullt politiskt vapen. Det driver igenom och åsidosätter alla känslor och all hänsyn. Det tyranniserar hela den politiska arenan. Fruktan är alla känslors befälhavare. Vem än som på ett trovärdigt sätt kontrollerar fruktan kan styra över den politiska arenan. Medborgare måste vara synnerligen kloka för att genomsåda den bluff som den som manipulerar fruktan kommer med, och att skilja mellan verkliga och påhittade hot. Medborgare, som de i Israel, som lever i skuggan av större historiska trauman och är mentalt och emotionellt vana vid att leva med och bekämpa fruktan, har inte och kan inte ha den politiska mognad som verkligt demokratiska medborgarkollektiv besitter.

I Israel idag är fruktan så dominerande att även de som är emot Netanyahu tillgriper ett burdust säkerhetspråk. Även ledaren för Kahol Lavan, Benny Gantz, som försökte positionera sig som det moraliska alternativet till Netanyahu, skröt med att han under kriget 2014, då han var stabschef för IDF, skickade delar av Gazaremsan ”tillbaka till stenåldern”, och skröt med att 1364 palestinier hade dödats under dessa fientligheter.

Detta betonar den totala förlusten av moralisk kompass på den politiska arenan.

.....

Den fruktan som Netanyahu ständigt utnyttjar skiljer sig mycket från den fruktan som vanligt folk känner och lever under hotet av missiler och raketer som avfyras från Gaza. Den fruktan han framkallar är oavbrutet manipulerad och manipulerande. Den blandar fakta och fiktion. Den är integrerad i berättelser om förintelse och seger.

För att förstå det vi kan kalla ”verklig fruktan”, helt olik den påhittade, innan pandemin bröt ut, åkte jag tillsammans med Avital Sicron, en masterstudent i sociologi vid Hebrew University i Jerusalem, till Kibbutz Nir Yitzhak i nordvästra Negev, samma region, nära Gaza, där Roi Rotberg dödades för nästan 70 år sedan. Jag intervjuade tre kvinnor från kibbutzen, Esty, Hava och Ofra, alla tre har bott där sedan 20-årsåldern. De kom till regionen för 45 år sedan, 1975, med den socialistiskt-sionistiska ungdomsrörelsen Hashomer Hatzair. Deras avsikt var att bosätta sig där och se till att även judar fanns i de avsides belägna hörnen av landet. I Estys rymliga och rena kök talade vi länge över en kopp hett te, och jag försökte förstå hur det känns att leva i ständig fruktan.

Jag frågade dem om deras känslor för livet, särskilt om hur det var att bo nära gränsen till Gaza och om dessa känslor hade förändrats över tid.

Hava: "Jag kan säga att jag brukade lifta hela tiden och vi var inte alls rädda. Araber körde också på den här vägen, och vi var aldrig rädda. Jag tror att ett skäl till att jag valde att leva här var avståndet [från centrum] och lugnet. Det var lugnt. Nu är det inte det. Jag tror att det inträffade gradvis. Gaza brukade vara öppet, vi åkte på besök där kring 1976. Sen började bosättningar att dyka upp där, och araberna fick inte längre använda våra vägar. Det kom gradvis, inte plötsligt. Jag tror att det var när bosättningarna i Gaza evakuerades [2005] som skjutande började."

Ofra: "Det började långsamt. Idag är det mycket. Långsamt innebär att det ännu inte var riktigt skrämmande. Vi hade inga larmsystem för flyganfall; man rapporterade inte om attackerna på TV. Det hade inte organiserats än; vi hade inte något skydd än. Armén sade till oss att stå i hallen [när det kom raketer].

"Vi var väldigt naiva och trodde att vi skulle stå i hallen och att det skulle vara okej. Jag insåg faran när ett barn dödades i [Kibbutz] Nahal Oz när han var hemma i sitt hus som skyddades [med befästa murar]. Det var första gången som jag insåg att folk faktiskt dör av detta. Det är farligt. Det här var för fem år sen. Jag känner inte till namnen på de militära operationerna [i Gaza]. Jag vet att när [raketattackerna efter tillbakadragandet] började, var min dotter tonåring och hon brukade ropa på mig, och jag sa till henne att stå i hallen. Det blev en del av vår vanliga rutin. Sen började dom att skydda byggnaderna och gjorde en *mamad* [ett skyddat område, AE] till varje hus. Även dessförinnan täckte de alla barnens hus, dagisen, med cement. Och varje gång nåt hände, förutsattes vi lämna barnen där."

Hava: "Vid den tiden var våra hus inte skyddade än."

Esty: "Folk brukade sova på dagisen."

Ofra: "Först kände jag knappt av det. Vi skulle bara fortsätta efter varje händelse. Och sen dödades en god vän från Kibbutz Nirim. Samma dag dom sa att kriget [Operation Protective Edge 2014] var slut, träffade en missil kibbutzen och dödade Ze'ev [Etzion] och Shahar [Melamed]. Ze'ev var en vän. Hans fru arbetar här på dagisen. Det var otäckt."

Esty: "När det är lugnt, förnekar jag det. Jag tänker inte på det. Men när väl något händer, även något litet, som några varningssignaler, kanske inte ens här, blir jag helt paralyserad. Jag lämnar inte huset; jag sitter nära *mamad* (det skyddade området, AE) Jag planerar mina badrumspauser i förväg och när jag ska duscha. Det paralyserar mig."

Ofra: "Vi flyttade vårt sovrum till *mamad*."

Esty: "Det gjorde vi också."

Ofra: "Det är det säkraste alternativet."

Så vad har du slutat att göra?"

Ofra: "Jag lämnar inte kibbutzen när jag går ut och går. För jag är rädd att jag befinner mig på ett fält när det händer. Så jag promenerar på gården längs staketet. Och då också, efter ett tillbud, tar det mig kring en vecka att börja gå ut och gå igen. Det är otäckt. Min dotter var ute och gick [under en attack]. Jag kommer aldrig att glömma det. Hon ropade på mig, livrädd; man sköt, hon var mitt i allt, och det är inget man kan göra då, man är totalt hjälplös."

"Några gånger kom missilerna precis över våra huvuden. Man hör deras visslande ljud. Jag kan inte beskriva det. Det är som en fysisk smärta. Det är före varningssignalen. Det känns som att man har fått en hjärtattack. Och sen hör man ljudet. Jag stänger ögonen och väntar bara på att den ska falla så att vi vet var den föll. En gång föll den riktigt nära mitt hus, nära boskapen. Riktigt nära. Och det var tyst i några ögonblick. Man är rädd för att flytta på sig eftersom man inte vet vad man kan hitta när man öppnar dörren."

Fruktan, verklig fruktan tar tag i dessa kvinnor och har förändrat deras liv. Deras egna hem var de som började bära spår av fruktan: Deras vanor inne i huset, fönstren, dagliga promenader, familjesammankomster. Köra bil, t.o.m. att stå inne i sitt hus – allt detta har blivit bevis och tecken på fruktan för att ens liv plötsligt kan ta slut, vilket ögonblick som helst.

.....

Ami Ayalon var mönstersoldat, generalmajor i IDF och hade fått otaliga medaljer, han hade tjänstgjort som befälhavare i den israeliska flottan från 1992 till 1996. Efter mordet på Yitzak Rabin 1995 blev Ayalon chef för Shin Bets säkerhetstjänst och gav sig några gånger in i politiken genom att ställa upp som kandidat på en lista som vi skulle karaktärisera som center-vänsterinriktad. Jag intervjuade honom i Akims högkvarter, en ideell organisation som hjälper handikappade människor och där han är ordförande.

Ayalon: "För israeler är tidigare händelser – den babyloniska exilen, exilen från Spanien, pogromerna, förintelsen – alla är de införlivade i nuet. Det är den enda staten i världen där medborgarna inte är säkra på att överleva den nära framtiden – 40 år framåt. Tanken på ett existentiellt hot är en

daglig verklighet för många israeler. Det är en del av det DNA som skapar insikten om säkerhet.

Ami Ayalon. I tider av fruktan väljer vi inte en ledare som ger oss bättre utbildning, hälsa eller kultur. Vi väljer ledare som är bättre på att döda våra fiender.” Foto: AP

”Staten Israel är den bäst försvarade i världen, mot missilhot, raketer, flygplan, terror; våra gränser är stängda. Det finns ingen annan stat som är så skyddad i fråga om kvantifierbara parametrar när man mäter mängden och kvaliteten hos armén och dess system, i relation till de mätbara hoten vi står inför. Men israeliska medborgare känner sig mindre säkra än de i de flesta länder, kanske t.o.m. mindre än något annat folk. Det här gapet mellan försvar [den kvantifierbara säkerhetsaspekten] och säkerhet [den existentiella känslan av säkerhet] är grunden för vårt beteende som skapar den israeliska uppfattningen om säkerhet.”

Fruktan, säger Ayalon, är nyckeln till det israeliska, kollektiva psyket, fastän landet, samtidigt, har det starkaste säkerhetssystemet för försvar i världen. Det innebär att israelers fruktan inte har någon relation till det faktiska försvar som skyddar dem. Han fortsätter:

”I en verklighet av fruktan kommer medborgare alltid att föredra säkerhet framför [mänskliga och medborgerliga] rättigheter, särskilt om det inte är majoritetens rättigheter utan ´de andras´. De uppfattas som ett hot.

Domstolar har använt denna policy i krig som har ett ändligt slut med förståelsen för att rättigheter kan man 'bortse från' när det gäller säkerhet, men kriget mot terror har inget ändligt slut. Så varje gång tar vi lite mer av deras rättigheter... En rationell ledare borde ha insett att ett ångestfyllt samhälle bryter ihop av sig självt så han kommer att göra vad som helst för att skapa en känsla av säkerhet, men ledare måste väljas på nytt. Så i tider av fruktan väljer vi inte en ledare som ger oss ett bättre utbildningssystem, bättre hälsa eller kultur: Vi röstar på ledare som är bättre på att döda våra fiender, som är bättre på att 'trycka på den röda knappen'".

.....

Netanyahus huvudsakliga bidrag till israelisk politik är att ha slagit ihop två slags fruktan. Den amerikanska statsvetaren Corey Robin gör skillnad mellan fruktan som skapar nationell enhet (t.ex. i tider av krig) och fruktan som grundar sig på klyftorna och ojämlikheten i ett samhälle. Netanyahu har lyckats använda den första typen av fruktan för att framkalla den andra typen av fruktan: Fruktan för den arabiska fienden föder fruktan för vänsteranhängare.

Fruktan är den mest användbara känslan för härskare att använda sig av eftersom den tillåter skapandet och berättigandet av det som Carl Schmitt kallade för undantagstillstånd vilket innebär ovanliga situationer som kräver bestämmelser som står över rättsstaten (att Israel använder sig av mord är ett exempel på sådana "nöduttryckningar"). Med andra ord möjliggör fruktan en avgiftsfri social kontroll och att avgiftsfritt kringgå lagar.

Fruktan gör det möjligt att härska genom kaos, och att göra kaos och oroligheter till ett sätt att styra. Ju större känslan av kaos är i ett land (därför att offentliga tjänster är försummade, därför att sociala grupper alltmer ställs mot varandra, därför att en del grupper definieras som fiender), desto mer akut blir behovet av en stark ledare som lindrar fruktan och ångesten. Att styra genom kaos är alltså ett viktigt resultat av fruktan som en allmän känsla.

Som det anmärkningsvärda vittnesmålet som Nadav Weiman i *Breaking the Silence* kommer med, fruktan kan göra fienden till en obegriplig enhet, ett djur som gömmer sig i mörkret, osynligt och farligt, någon som vi varken kan se, begripa eller förstå. På det sättet är det mycket enklare att döda, tortera, plåga, arrestera eller terrorisera någon som definieras som fienden, när ordet är tömt på allt innehåll utom den fruktan som han framkallar i mig.

Högern inom politiken är alltid privilegierad när det handlar om fruktan, eftersom högern alltid är den som inte tvekar att upphäva mänskliga rättigheter och medborgerliga friheter för att hävda sin makt. Som Brian

Michael Jenkins skrev i en artikel 2013, "An Incremental Tyranny":
"Demokrati utesluter inte att man frivilligt underkastar sig despotism. En skrämmd befolkning kräver skydd."

Lyssna åter på Ofra och Esty från Kibbutz Nir Yitzhak:

Ofra: "Det är otroligt, dessa förändringar som kibbutzen har genomgått. Den brukade vara helt vänsterorienterad. En del har anslutit sig [som inte är vänsterfolk], men en del har bytt sida. Från vänster till höger, eller till mitten."

Esty: "På grund av dessa saker som dom ser på ett annat sätt. Dom skyller alltid på den andra sidan."

.....

Fruktan är alltid högerens bundsförvant eftersom det är den känsla som bäst rättfärdigar användandet av ren och skär makt och bevarar fiendskapen.

Armén har alltid varit djupt involverad i det israeliska samhället. Men det som är nytt i det israeliska samhället är att under de senaste tre decennierna har blandningen av den högteknologiska industrin, säkerhetsindustrin och armén nästan nått perfektion genom att fördjupa den kognitiva militarismen.

Detta representerar en dramatisk avvikelse från den kultur med demokratiska samhällen som funnits. Som Rosa Brooks, jurist och tidigare analytiker i Pentagon, hävdar i sin upplysande bok från 2016, "How Everything Became War and the Military Became Everything", har mänskliga samhällen genom historien dragit tydliga gränser mellan krig och fred, mellan krigare och civila, och det är desto mer sant i ett demokratiskt samhälle. I så kallade primitiva samhällen använder grupper krigsmålningar och initieringsritualer för att omvandla män till krigare, och när de återvänder till det civila samhället måste de också genomgå ritualer för att åter integreras i sitt samhälle. Skälet till detta, som Brooks kraftfullt argumenterar för, är att det som är tillåtet i krigstider blir moraliskt och lagligt oacceptabelt i fredstider. Att döda andra i fredstider är ett brott men under krigstid kan man kanske få medalj för det. När gränsen mellan att döda i fredstid och i krigstid blandas samman skapar det emellertid en normal och rutinmässig kränkning av grundläggande demokratiska normer och värden.

En politisk kultur som vant sig vid fruktan kommer att tolerera och t.o.m. beordra kränkningar av grundläggande mänskliga rättigheter för säkerhets skull, och kan sluta med att skapa en proto-fascistisk politisk kultur.

Och till slut är den viktiga och dödliga effekten av fruktan den att den hindrar oss från att förstå att även fienden är rädd, väldigt mycket som vi. Fruktan hindrar en från att förstå att fienden också lever i fruktan och att israeler skapar villkor för terror och fruktan för andra.

.....

Nisreen Alyan är advokat och chef för Clinic for Multiculturalism and Diversity vid universitetet i Jerusalem. Hon representerar araber som bor i östra Jerusalem.

”När man bor i östra Jerusalem, ” säger hon, ”måste man kunna bevisa att man verkligen bor där, annars kan man bli utkastad från sitt hem. Tänk er att alltid behöva vara rädd för att förlora sitt hem. Man är i konstant rädsla för att vara på fel ställe.”

Invånarna i östra Jerusalem saknar en grundläggande mänsklig rättighet, något som de flesta runtom i världen tar för givet: rätten till medborgarskap och rätten att känna sig säker i sitt eget hem. De är statslösa människor och därför totalt utan skydd och försvar. I detta tillstånd av politisk fördrivning löper de risken att förlora sina hem, själva källan till de flesta människors identitet.

En enkät 2010 visade att det bland judiska israeler fanns 54 procent som var oroliga för att de eller deras släktingar skulle kunna bli attackerade av araber under sina dagliga rutiner, medan 43 procent inte var det. Bland palestinier var 75 procent oroliga för att de skulle kunna bli attackerade eller att deras egendom skulle konfiskeras eller att deras hus skulle förstöras av israeliska styrkor, medan 25 procent sade att de inte oroade sig för det. Den överväldigande majoriteten av palestinier lever med den eviga fruktan att bli fråntagna den mest grundläggande rättigheten: att ha ett hem, att ha ett arbete eller att ha en stat.

.....

En del människor – kanske de flesta – omvandlar sin fruktan till hat, särskilt när fruktan ständigt manipuleras av ledare som är intresserade av att så splittring för att få ännu mer makt och för att försvara auktoritarism och religiös och etnisk överhöghet. Men andra människor lyckas ta sig bortom sin egen fruktan, bortom de automatiska mekanismerna i tänkande och känsla som fruktan framkallar. De tre kvinnorna som jag intervjuade, Ofra, Esty och Hava, vars styrka och karaktär jag kom att beundra under loppet av våra samtal, ger ett slående exempel på vad som skulle kunna hända.

Har er attityd gentemot araberna ändrat sig över åren? Både som individer och som samhälle?

Ofra: "Jag har blivit mer pro-arabisk."

Hava: "Jag tycker fortfarande att vi måste prata med dem. Folk håller inte med mig, men jag tycker fortfarande att detta att rädda platsen där jag bor bara kan bli verklighet om vi pratar med dem."

Ofra: "Allt som vi här har berättat för dig om, skyddet och pengarna [som regeringen har spenderat på det] får dom [palestinierna] inte ut nåt av. Inget skydd, inget samhälle, inget medicinskt stöd, inget alls."

Hava: "Varför skulle dom inte kunna vara förbannade?"

Esty: "Dom har inget kvar att förlora."

Ofra: "Jag tycker att dom är ovanligt kreativa. Idag skickades en massa brandballonger, fastsatta på en fotboll, mot oss [från Gaza]. Det första jag sa till mina barnbarn var, 'Hallå, ni får inte röra det här'. Det var en ballong här med sprängämnen som ramlade ner på vår lekplats; som tur var var barnen inte här. Det är sånt som gör mig orolig, ända sen barnbarnen föddes."

Hava: "När dom började med ballongerna, undrade jag hur det kom sig att det inte hade hänt tidigare. För dom har inget att förlora. Det är så kreativt, att använda en ballong, så enkelt, du kan inte hitta det nån annanstans. Och var skjuter du [som hämnd] när den här ballongen landar här?"

Är det svårt att inte vara på "din egen sida"? Att ibland identifiera dig mer med den andra sidan?

Ofra: "Inte för mig."

Hava: "Inte för mig heller."

Ofra: "Ibland hör jag folk säga 'vi måste slå dem hårt'. Jag svarar inte ens på det längre. Vem är ens kvar där för att slå?"

Av alla politiska känslor är fruktan värst, eftersom den lägger det mest värdefulla vi har – frihet och demokrati – i händerna på ovärdiga ledare; därför att den kväver komplext tänkande; och därför att den utplånar moral och uppmuntrar självrättfärdighet. Ovärdiga ledare styr genom fruktan. Det är inte en slump att Caligula, den avskyvärda och grymma härskaren i romarriket under det första århundradet, är ihågkommen för vad han sade till sina medborgare: "Oderint dum metuant" - Må de hata mig, om blott de fruktar mig.

Eva Illouz har Rose Isaac Chair i sociologi vid Hebrew University och är seniorforskare vid Van Leer Institute. Denna artikel är den första i en serie om antidemokratiska känslor.

<https://www.haaretz.com/israel-news/.premium.HIGHLIGHT.MAGAZINE-holocaust-militarism-and-machiavelli-s-advice-how-fear-took-over-israel-1.9415093?Its=1611006923424>

Översättning: Anja Emsheimer

2021 års medlemsavgift

JIPF är en ideell förening!

Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:

290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet

540kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet

140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

190kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress

Styrelsen

En regim med judisk överhöghet från Jordanfloden till Medelhavet: Det är apartheid

B'Tselem den 12 januari 2022

Mer än 13 miljoner människor, ungefär hälften av dem är judar och den andra hälften palestinier, lever mellan Jordanfloden och Medelhavet under en och samma regim. En vanlig uppfattning i offentliga, politiska, juridiska diskurser samt i media är att två separata regimer fungerar sida vid sida i detta område, åtskilda av Gröna linjen. Den ena regimen, innanför den suveräna staten Israels gränser, är en permanent demokrati med en befolkning på ca nio miljoner, alla är israeliska medborgare. Den andra regimen, i de territorier som Israel övertog 1967, vars slutliga status förmodligen kommer att bestämmas i kommande förhandlingar, är en tillfällig militär ockupation som påtvingats ca fem miljoner palestinska undersåtar.

Med tiden har skillnaden mellan de två regimerna alltmer fjärrat sig från verkligheten. Den här situationen har pågått i över 50 år – dubbelt så länge som staten Israel funnits till utan den. Hundratusentals med judiska bosättare bor nu i permanenta bosättningar öster om Gröna linjen och lever där som om de befann sig väster om den. Östra Jerusalem har genom ockupationen officiellt genom annektering införlivats i Israels suveräna territorium, och Västbanken har annekterats i praktiken. Viktigast är att åtskillnaden fördunklar det faktum att hela området mellan Medelhavet och Jordandalen är organiserat enligt en enda princip: att påskynda och befästa en grupps överhöghet – judars – över en annan – palestinier. Allt detta leder till slutsatsen att dessa inte är två parallella regimer som helt enkelt råkar upprätthålla samma princip. Det är en regim som härskar över hela området och människorna som lever där, grundad på en enda organisationsprincip.

När B'Tselem bildades 1989, begränsade vi vårt mandat till Västbanken (inklusive östra Jerusalem) och Gazaremsan, och avstod från att gripa oss an mänskliga rättigheter i själva staten Israel som bildades 1948, eller från att ta till en mer övergripande strategi för hela området mellan Jordanfloden och Medelhavet. Men situationen har förändrats. Regimens organisationsprincip har på senare år blivit synlig, vilket tydligt har visat sig genom den grundläggande lagen som antogs 2018: Israel – det judiska folkets nationalstat, samt att det talades klart och tydligt om att formellt annektera delar av Västbanken 2020. Tillsammans med de fakta som beskrivits ovan, betyder detta att vad som händer i de ockuperade

territorierna inte längre kan behandlas skilt från verkligheten i hela området under Israels kontroll. De begrepp som vi på senare år har använt för att beskriva situationen – sådana som ”förlängd ockupation” eller ”en enda stat i verkligheten” - passar inte längre. För att fortsätta och effektivt bekämpa kränkningar mot mänskliga rättigheter, är det viktigt att undersöka och definiera regimen som kontrollerar hela området.

Dokumentet ”Varför är detta apartheid: En kort illustrerad förklaring” analyserar hur den israeliska regimen arbetar för att främja sina mål i hela området under dess kontroll. Vi tillhandahåller inte en historisk genomgång eller utvärdering av de palestinska och judiska nationella rörelserna, eller av den tidigare sydafrikanska regimen. Även om det är viktiga frågor, ligger de bortom räckvidden för en människorättsorganisation. Det här dokumentet presenterar snarare de principer som vägleder regimen, visar på hur den tillämpar dem och pekar mot den slutsats som framkommer ur allt detta och hur regimen borde definieras och vad det innebär för mänskliga rättigheter.

Varför är detta apartheid: En kort illustrerad förklaring:
<https://thisisapartheid.btselem.org/eng/#18>

Översättning: Anja Emsheimer

B´Tselem, apartheid och att rätta till den moraliska grammatiken om Israel/Palestina

Robert A.H. Cohen, Patheos, 25.1.2021

B´Tselems nya rapport som beskriver hela Israel och de palestinska ockuperade territorierna som en enda ´apartheid´-regim kommer att få omfattande och långsiktiga följder. Inte bara att den ändrar den acceptabla vokabulären om Israel/Palestina, den ändrar också den moraliska grammatiken som har skapat och vidmakthållit en orättvisa som nu är inne på sitt åttionde årtionde. Hur vi talar och vad vi kan säga kommer att skapa den framtida politiken i denna konflikt och ändra det moraliska ramverket varigenom man kan finna lösningar och genomföra dem. Kort sagt, språk är viktigt.

Att använda ordet 'apartheid' kommer att utmana judiskt intuitivt tänkande runtom i världen (vare sig dessa institutioner offentligt erkände det eller inte) och förorsaka dilemman över hela spektrumet av sionistiskt stöd (judiskt eller icke-judiskt) från hökar till liberaler och till progressiva.

Det har också potentialen att ändra på globala medier som rapporterar om Israel; försvaga godkännandet av den omtvistade IHRA-definitionen av antisemitism; och ge rörelsen Bojkott, Desinvesteringar och Sanktioner (BDS) en ökad legitimitet, vilket är välkommet.

Låt mig i en sidokommentar hänvisa er till en ny 27 sidor lång lista med globala artiklar och källmaterial om varför IHRA-definitionen av antisemitism är så problematisk och till föga hjälp. Den har sammanställts av Lara Friedman vid Stiftelsen för fred i Mellanöstern och, tillsammans med B'Tselems rapport, borde den sätta tvärt stopp för godkännandet av IHRA. Förbundet för judiska studenter i Storbritannien tillsammans med universitetsrektorerna och utbildningsministern skulle gott och väl kunna bläddra igenom den.

Att ändra vår moraliska grammatik

Det B'Tselem har gjort är att erkänna den makt språket har och dess vikt för att skapa det moraliska universum som vi lever i.

Här kommer nyckelmeningen fylld med laddade slutsatser:

"I hela området mellan Medelhavet och Jordanfloden inför den israeliska regimen lagar, föreskrifter och statligt våld i syfte att befästa en grupps överhöghet – judar – över en annan – palestinier."

Enligt denna NGO är det dags att "kalla detta vid dess rätta namn" enligt internationell rätt: *apartheid*.

Denna NGO, som började sitt arbete 1989, är inte längre beredd att skilja mellan Israel och de ockuperade territorierna och att därmed bevara en politisk ram som säger 'ockupation är orätt' men Israel är i grund och botten 'bra'. Genom att ändra sitt språk och justera vår moraliska grammatik tar B'Tselem bort Israel från familjen av respektabla, frihetsälskande demokratier.

Att ändra ord och moralisk grammatik innebär att Israel inte längre kan säga sig ha 'tillfälliga säkerhetsproblem' som förorsakats av "marktvister". Den nya grammatiken klargör att vi ser en långsiktig institutionell omoral; kränkningar av mänskliga rättigheter förorsakade av en stats grundlag;

pågående legaliserad diskriminering som grundar sig på att förneka ett annat folk dess nationella självbestämmande.

Det råder inget tvivel om att B´Tselem förstod de globala följderna och betydelsen i dess nya språk och grammatik. Dess chef, Hagai El Ad, kom i The Guardian med ett yttrande som klargjorde att målen med ändringen i språket syftar till att hjälpa alla att konfrontera sanningen för en äkta försonings skull:

”Att kalla saker och ting vid deras rätta namn – apartheid – sker inte i ett ögonblick av hopplöshet: snarare är det ett ögonblick av moralisk klarsynthet, ett steg på en lång vandring, inspirerad av hopp. Se verkligheten så som den är, namnge den utan att rygga tillbaka – och bidra till att åstadkomma förverkligandet av en rättvis framtid.”

Men det här är väl inget nytt?

Självklart har B´Tselem knappast kommit med något särskilt nytt eller banbrytande i sitt uttalande. Den palestinska människorättsgruppen Al Haq, som bildades 1979, tio år före B´Tselem, påminner oss om att palestinier i mer än tio år har lämnat bevis till globala organ, inklusive Förenta nationerna, om israelisk apartheid.

Att kalla saker och ting vid deras rätta namn – apartheid – sker inte i ett ögonblick av hopplöshet: snarare är det ett ögonblick av moralisk klarsynthet

Och i mars 2017 gav FN:s Ekonomiska och sociala råd för Västasien (ESCWA) ut sin rapport om **israeliska förfaranden mot det palestinska folket och frågan om apartheid**. Rapportens slutsatser var välgrundade och balanserade. Men det satte inte stopp för det efterföljande

uppståndelse från Trumps och Netanyahus administrationer, på själva dagen för dess publicering.

Det kan tyckas irriterande, t.o.m. rasistiskt att endast när judar talar om palestinskt förtryck tycks det räknas. Något liknande ägde rum förra sommaren när den amerikanska politiska kommentatorn och favoriten bland vänsterinriktade amerikanska sionister, Peter Beinart, publicerade sin artikel där han tog avstånd från sitt stöd för tvåstatslösningen och argumenterade för någon slags demokratisk enstatslösning. Än en gång: det var inget nytt. Men det var Peter Beinart. Och det betyder något, precis som det betyder något när B'Tselem använder ordet 'apartheid'.

När judar ändrar sig

Att avfärda betydelsen av judiska/israeliska röster som kommit till samma slutsatser som sedan länge har omfattats av palestinier är att förbise anledningen till att Israels/Palestinas språk och grammatik från början är som det är.

Sedan 1948 har väst accepterat den israeliska berättelsen om judisk nationell befrielse och pånyttfödelse vilket blev ännu nödvändigare efter mordet på en tredjedel av hela den judiska befolkningen under förintelsen. Den judiska staten med sina inbyggda privilegier för sina judiska medborgare, ses som ett giltigt, lagenligt, rättfärdigt och absolut nödvändigt bidrag till den judiska och världens historia. Det här har blivit den grammatik och det språk som vi använder för att förstå konflikten med palestinerna på. Ja, själva ordet 'konflikt' i sig är ett uttryck för den moraliska grammatiken som förvränger och tystar kompletterande och motstridiga beskrivningar.

Så när judar, eller judiska/israeliska organisationer av betydelse, intensifierar och utmanar grammatiken och beskrivningen, spelar det en roll eftersom det omformar det etiska universum som judiskt dominerande tänkande först skapade. Huruvida det är rimligt eller inte – Beinart och B'Tselem kommer att spela en särskilt stor roll i att skapa en långsiktig förändring eftersom en judiskt utformad grammatik som aldrig var lämplig för sitt syfte, är det bäst att judar själva avvecklar.

Det judiska svaret i Storbritannien

Styrelsen för brittiska judar, den mest betydelsefulla aktören v.g. judiska frågor i Storbritannien, har inte sagt någonting om B'Tselems nya rapport. Det är föga förvånande. Om detta uppmärksammades av dem skulle de inte kunna upprätthålla sin kontroll över vad man får och inte får säga angående Israel/Palestina. På senaste tiden har styrelsen riktat sin

uppmärksamhet på lobbyverksamhet gentemot parlamentsledamöter och den brittiska regeringen v.g. folkmordet på muslimska uigurer i Kina. Det är verkligen välkommet. Det är precis vad styrelsen borde göra.

Men det visar också gränserna för styrelsens politiska och moraliska empati. Man behöver inte jämföra palestinierna med uigurerna eller någon av dem med vad som hände judarna under förintelsen för att erkänna att mycket allvarliga brott pågår här och nu baserade på etnisk/religiös/nationell diskriminering, som utförs och sanktioneras i namn av den judiska staten Israel. Men när det gäller Israel/Palestina föredrar styrelsen (som bäst) att titta åt andra hållet.

B'Tselems rapport som man kan vara säker på att styrelsens funktionärer och dess valda medlemmar har studerat ingående, presenterar en berättigad judiskt/israeliskt ledd utmaning mot att visa upp Israel som rättfärdigt offer som för alltid slåss mot irrationellt hat. Det var pinsamt att se dem som förra året inte tog ställning när Västbanken hotades av annektering, ett bottenläge i styrelsens historia. Nu har den fått en ännu större utmaning för sin redan ömtåliga moraliska auktoritet. Det ska bli intressant att se hur styrelsen kommer att streta emot de politiska anklagelserna om israelisk apartheid. Tills vidare är man låst i den gamla moraliska grammatiken.

Men vad händer under tiden med den judiska gruppens formella ledarskap och dess katastrofala kärleksaffär med IHRA:s definition av antisemitism? Det är redan ett dokument som skapar konflikt och försvagar yttrandefrihet. Men vad händer när en israelisk NGO i själva verket har beskrivit staten Israel som ett rasistiskt företagande? Den nya sanningens och moraliska skärpan språk borde säga åt oss att låta IHRA:s dokument strimlas i en dokumentförstörare.

B'Tselem orsakar bekymmer även för de liberala och radikala delarna av sionismen. Yachad, en liberal sionistisk lobbygrupp med liknande inställning som J Street i USA, har försvarat B'Tselems rätt att ge uttryck för sina åsikter men utan att stödja dem. Men B'Tselems rapporter om hur mänskliga rättigheter på Västbanken skymfas är en viktig och tillförlitlig informationskälla för Yachad och deras anhängare. Var hamnar den relationen nu med NGO:ns inställning till apartheid?

Det mer radikala Na'omod beskriver sig som 'judar mot ockupationen' och olikt Yachad har man en oklar inställning till själva sionismen, och är utan tvivel angelägna om att locka ett stort antal missnöjda judar. Kommer B'Tselem att lyckas flytta tyngdpunkten till en mer grundläggande kritik av strukturen och konstitutionen i den judiska staten, vilket går bortom en snäv definition av Israels illdåd.

Rätta namn

Tack vare B'Tselem verkar organisationer som tycks visa upp en progressiv och t.o.m. radikal inställning och agenda, nu vara kraftlösa, med en svag analys och i avsaknad av mod.

B'Tselem har ändrat språket och rättat till vår moraliska grammatik. Att kalla saker och ting vid deras rätta namn borde inte vara farligt eller skrämmande utan det visar sig vara revolutionärt. Och det är precis vad som krävs för att föra alla framåt.

[https://www.patheos.com/blogs/writingfromtheedge/2021/01/btselem-
apartheid-and-correcting-the-ethical-grammar-on-israel-palestine/?
utm_medium=Push&utm_source=WebPlus&utm_campaign=Push_JEW_Wr
itingFromTheEdge](https://www.patheos.com/blogs/writingfromtheedge/2021/01/btselem-apartheid-and-correcting-the-ethical-grammar-on-israel-palestine/?utm_medium=Push&utm_source=WebPlus&utm_campaign=Push_JEW_WritingFromTheEdge)

Översättning: Anja Emsheimer

‘Carmiel är en judisk stad’, talar domstolen om för arabiska elever som vill få skolskjuts

Domstolen tillbakavisar stämningsansökan angående en arabiskspråkig skola i staden som har sett tusentals arabiska medborgare flytta dit, och citerar den kontroversiella lagen från 2018 som uppmuntrar att judiska bosättningar skyddas

Av AARON BOXERMAN, Times of Israel den 30 november 2020

En stämningsansökan som anklagade en stad i norra Israel för att bryta mot sin skyldighet att se till att arabisk-israeliska barn kunde ta sig till lokala skolor tillbakavisades omedelbart i måndags morse, delvis för att skydda ”stadens judiska karaktär”, sade domstolen.

Domaren vid Krayot-domstolen, Yaniv Luzon, skrev i sitt avgörande att om man erbjöd dessa tjänster till araberna, skulle det ändra Carmiels karaktär, som han sade var ”en judisk stad avsedd att stärka judiska bosättningar i Galileen”.

”Att bygga en arabiskspråkig skola eller förse arabiska elever med färdmedel, var än och vem än som vill det, skulle kunna ändra stadens demografiska balans och karaktär”, skrev han.

Carmiel, en stad i norra Israel, har nyligen sett ett växande antal yrkeskunniga ur den övre arabiska medelklassen, och är en av flera städer runt om i landet som ser tendenser av de facto- och de jure- segregering växa.

Carmiel var en av flera större och mindre städer som strategiskt grundades sedan mitten av 1960-talet som en del av regeringens försök att utöka den judiska närvaron i Galileen där araber utgjorde större delen av befolkningen.

En sådan storskalig markexpropriering i mars 1976, för att bygga ut flera judiska städer i området och att etablera andra, utlöste dödliga upplopp och förblir en särskilt plågsam episod i judisk-arabiska relationer i Galileen.

En del invånare – inklusive Carmiels vice borgmästare – har motsatt sig de demografiska förändringarna, och har t.o.m. inrättat en anonym direktlinje som 2010 försökte förhindra försäljningen av mark till araber.

”Vi måste förhindra en onödig konflikt mellan judar och araber,” förklarade då vice borgmästare Oren Milstein. ”Vi borde leva bredvid varandra och inte så nära. Carmiel har redan 1000 arabiska invånare, och snart kommer de att vilja ha en moské.”

Fastän araber nu utgör ca sex procent av Carmiels befolkning – omkring 2760 människor – finns det fortfarande inte någon arabiskspråkig skola inne i staden. Som sådana blir arabisk-israeliska föräldrar tvungna att låta sina barn gå i olika skolor i området.

Advokat Nizar Bakri lämnade in en stämningsansökan på uppdrag av sin bror Qassem och hans två brorsöner vars rätt till utbildning, anförde han i sin domstolsansökan, väsentligt hade skadats av svårigheten att ständigt ordna med färdmedel till och från skolor utanför staden.

Bakri krävde att kommunen skulle börja bekosta transporten för arabiska barn till och från skolor i området samt betala tillbaka de kostnader som familjer redan hade haft och betalat ur egen ficka. Men det är inte helt klart att israelisk lag kan ålägga kommunen att själv betala sådan transport.

Enligt utbildningsministeriets riktlinjer: ”Skyldigheten att organisera och genomföra transporten är de lokala myndigheternas sak, där eleverna bor. Utbildningsministeriet deltar inte i att organisera transport, bara att ställa upp på att finansiera den.”

En del av finansieringen slutar dock praktiskt taget med att lokala myndigheter täcker den, sade Emad Jaraisi, forskare vid Injaz, en ideell organisation som stödjer en lokal arabisk styre i Israel.

”Om man frågar utbildningsministeriet, är jag säker på att de skulle säga att finansieringen räcker. Om man frågar de lokala fullmäktige, så säger de att det inte räcker, och att de i slutändan måste betala ur sina egna fickor för eleverna,” sade Jaraisi.

Luzon, domaren, gav flera skäl till att omedelbart avfärda stämningsansökan: målsäganden borde ha lämnat in en begäran i stället för att vilja öppna en process; att kommunen inte har någon laglig skyldighet att finansiera färdmedel; att framställarna borde ha lämnat in en petition till utbildningsministeriet snarare än till kommunen Carmiel.

Bakri ifrågasatte domarens kritik. Han sade att beslutet att komma med en stämningsansökan i stället för en petition kom ur ett lagligt krav på att ”tömma ut alla legala medel” innan en petition kunde presenteras. Han tillade att en petition skulle lämnas in under de kommande månaderna och innehålla svar på det mesta av domarens kritik, och gå till både kommunen och utbildningsministeriet.

Men Luzons slutliga motivering tände genast eld på kontroversen: att bibehålla stadens judiska karaktär.

Luzon citerade den kontroversiella nationalstatslagen från 2018 som värnar om Israel som "det judiska folkets hemland" och säger att "rätten att utöva nationellt självbestämmande i staten Israel är unikt för det judiska folket". Den säger också att "staten anser att det är av nationellt värde att främja judiska bosättningar och kommer att verka för att uppmuntra och påskynda deras bildande".

"Att bygga ut judiska bosättningar har därför ett nationellt värde och är förankrat i en grundläggande lag. Detta borde leda till ett lämpligt och dominerande hänsynstagande i raden av kommunala hänsynstagande, inklusive för uppgiften att bilda skolor och finansiera färdmedlen," sade Luzon.

Avgörandet triggade genast igång kritik. Bakri, advokaten som ingav stämningsansökan, ansåg att domarens sista punkt "stod långt ifrån den aktuella frågan och var rasistisk".

"Till alla som sade att nationalstatslagen inte var farlig och bara symbolisk – dagens avgörande visar riktningen. Med argumentet 'judisk karaktär' är det möjligt att diskriminera araber – under skydd av nationalstatslagen", sade knessetledamoten för Joint List, Aida Touma-Suleiman, som kallade lagen för en lag som "skapar apartheid".

Högsta domstolen är inställd på att diskutera ett upprop som den palestinska gruppen för mänskliga rättigheter, Adalah, kom med i slutet av december mot nationalstatslagen. Domstolen har ålagt regeringen att under de närmaste dagarna förklara sin ståndpunkt.

"Eftersom judiska bosättningar har ett nationellt värde kan palestinska arabiska medborgare i Israel inte ens få likvärdiga tjänster i kommunen," sade Nareman Shehadeh-Zoabi, en domare i Adalah.

Medan majoriteten av arabiska israeler bor i större och mindre städer med arabisk majoritet, har ett antal "blandade städer" - som Akko, Tel Aviv, Jerusalem, Haifa och Lod – funnits sedan statens bildande.

Under de senaste decennierna har ett antal städer med en tidigare nästan helt judisk befolkning, nu fått se en växande arabisk befolkning flytta in. Arabiska städer lider av brist på regeringens planering och byggande.

Bland dem finns Nof HaGalil, tidigare känt som Nazareth Illit, som nyligen valde en arabisk vice borgmästare. Andra städer som Beersheba och Carmiel, har blivit "städer som håller på att bli blandade," enligt en rapport 2018 från Israel Democracy Institute.

”Vi har sett det här nya fenomenet under de gångna 20 åren, arabiska israeler som flyttar in i judiska städer och bor utanför arabiska större och mindre städer,” säger Jaraisi. ”De integreras – men assimileras inte – i israeliska samhällen.”

<https://www.timesofisrael.com/carmiel-is-a-jewish-city-court-tells-arab-students-seeking-transportation/>

Översättning: Anja Emsheimer

Skyldigheten att avsluta israelisk apartheid

Gideon Levy den 20 januari 2021

Den här veckan försökte jag att här förklara att den fortlöpande ockupationen och dess förändring från att ha varit en, som man antog, tillfällig situation till att bli permanent, genom att utradera gröna linjen (för judar), har skapat en ny situation: Det är inte längre möjligt att tala om ”apartheid på territorierna”. 6 miljoner palestiniers öde – israeler, invånare i östra Jerusalem, på Västbanken och i Gaza – avgörs av den judiska regeringen i Jerusalem och övrig personal i det judiska IDF i Tel Aviv.

Det system som de omfattas av är utan tvivel ett system av diskriminering, förtryck, fördrivning och söndring på grundval av nationalitet, och därför ett apartheidssystem. Demokrati för bara judar är naturligtvis ett demokratins skämt. Så om Israel är grymt gentemot sina invånare i en del av sitt territorium – då är hela Israel grymt. Om apartheid existerar i en del av dess territorium för en del av dess invånare – då är det en apartheidstat. Ingen demokrati kan rymma regional tyranni eller regional apartheid.

När jag denna vecka var i byn Ras Kurkar, på alla sidor omgiven av bosättningar, var det omöjligt att inte tänka på apartheid. Från balkongen av det hem jag besökte, kan man vid klart väder se havet. Men endast judar kan åka dit. Kommande val till knesset som också kommer att påverka den här byns öde, gäller bara judar. Ett samhälle har gjorts immunt, men inte det som ligger närmast, på basis av nationalitet – är inte det apartheid? Utveckling, byggande, vatten och mark – all verksamhet grundar sig på medfödd överhöghet. Rättssystemet är ett helt annat och

lagarna är helt andra, bestraffningen för samma handlingar är helt olika, för judar och för araber. Vad är detta om inte apartheid?

Det här apartheidsystemet är skapat av judiska israeler. Endast de bestämmer det, naturligtvis odemokratiskt. Därför är deras stat, vår stat, en apartheidstat, även om Zvi Bar'el inte håller med om det.

Det här är inte bara en ordlek. Den här fräna definitionen ger upphov till praktiska slutsatser som är lika fräna och plågsamma. Om detta är en apartheidstat, då måste det internationella samfundet behandla det som dess föregångare. Israel, som ofta klagar över att utsättas för diskriminerande behandling, dubbelmoral och hyckleri, för att inte nämna antisemitism, är tydligen det mest bortskämda landet i världen. Ingen annan stat har fått så många möjligheter och så mycket stöd i årtionden och samtidigt åtnjutit otrolig tolerans. En apartheidstat som Västs älskling, dess bortskämda barn, som aldrig uppmanats att ta riktigt ansvar för sina handlingar och betala för sina brott.

Dess nya definition som apartheidstat skulle kunna tvinga världen att ändra sin inställning. Att sluta vara så förlåtande och sluta blunda för detta. Det går inte att tro att ockupationen är övergående, att det finns en "fredsprocess" som bara är "frost" för tillfället i väntan på en palestinsk "partner", och att en lösning väntar runt hörnet.

Det kommer aldrig att ske. Israeler kommer aldrig att vakna en morgon och erkänna att ockupationen inte är bra eller rättfärdig och måste avslutas. Det kommer helt enkelt inte att hända. Det har inte hänt på 53 år och det finns ingen anledning till att det skulle hända nu. Incitamentet kan bara komma från det internationella samfundet – om det kräver att Israel tar ansvar och blir föremål för straffåtgärder. Det är det internationella samfundets rättighet och skyldighet.

Denna skyldighet är desto mer nödvändig när vi inte längre talar om tillfälliga kränkningar av internationell rätt, korta krigsbrott eller militär ockupation som vilken som helst. När ockupationen blir till apartheid och definierar statens identitet, krävs internationell handling – ja, precis som i Sydafrika. Det som fungerade där skulle kunna fungera även här. Låt oss se vad som händer när israeler börjar betala för sin stats synder. En sann patriot skulle längta efter den dagen. Vilket är skälet till varför diskussionen om Israel som apartheidstat är så viktig.

<https://www.haaretz.com/opinion/.premium-the-duty-to-end-israeli-apartheid-1.9468587>

Översättning: Anja Emsheimer

Hur säger man Ku Klux Klan på hebreiska?

Michael Sfard, Haaretz den 1 februari 2021

De som utsätts för Israels ockupation har utlämnats åt ockupantens grymhet, som ett resultat av svagheten i landets armé, rättsväsende och säkerhetsetablissemang

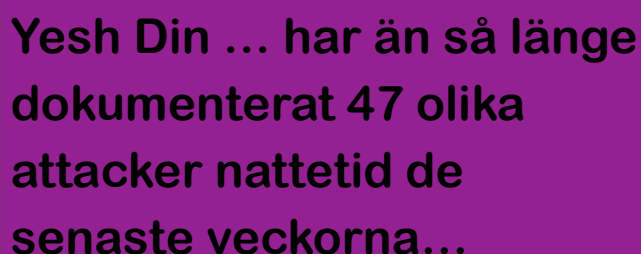
Israeliska bosättare kastar stenar på palestinier nära bosättningen Yizhar på Västbanken 2013. (Föremålen har inget samband med artikelns innehåll.) Foto: AP

Den judiska milisen brukar i allmänhet attackera på natten. I den grandiosa traditionen av rasistiska pogromer, kommer när natten faller, gäng av maskerade bosättare ner på vägarna och byarna på Västbanken och söker efter pojkarna och flickorna från den föraktade rasen. Deras medlemmar blockerar vägar för att genomföra ”sektioner” och identifiera bilar med palestinska registrerings skyltar så att de kan attackera passagerarna. De stormar hem, krossar fönster och sätter eld på dem.

Detta har pågått varje kväll i mer än en månad eftersom Ahuvia Sandaks vänner – en s.k. Hill top-ungdom som tyvärr dödades då han förföljdes av Israels polis – bestämde att palestinierna måste betala för hans död. Människorättsorganisationen Yesh Din (där jag är juridisk rådgivare) har än så länge dokumenterat 47 olika attacker nattetid de senaste veckorna som har förorsakat ansenliga skador på fastigheter och sårat minst 14 människor. Hundratal bråkmakare, få arresteringar. Nyligen sårades en 11-årig flicka i huvudet i sin by, Madama, och stenar kastades i ansiktet på en 5-årig pojke på motorväg 60.

Säkerhetstjänsten kommer inte med något effektivt skydd, israeliska TV-stationer rapporterar knappt om det, och de flesta israeler är helt enkelt apatiska.

Yesh Din:s WhatsApp-grupp, som jag är med i, börjar höra av sig till varandra varje kväll kring kl. sju eller åtta, med preliminära rapporter från

Yesh Din ... har än så länge dokumenterat 47 olika attacker nattetid de senaste veckorna...

organisationens forskare; därefter, 30–60 minuter senare, kommer en ström av filmsnuttar och foton. Ännu en familj som fått fönstren krossade under middagen, ännu en palestinsk chaufför nästan dödad på vägen, ännu en bil satt i brand av bråkmakare, fler trafikstockningar hindrade arbetare från att komma hem efter arbetet.

Samtidigt som bosätтарvåldet börjar öka, inleds nattens nyhetssändningar. Men israeliska nyhetskanaler skickar inte sina nyhetsteam till palestinska byar, eller ens till motorväg 60, Västbankens huvudled. När nyhetsuppläsarna rapporterar om upploppen med massor av judiska suprematister (och de flesta gör det inte), gör de så helt kort, om inte bråkmakarna attackerar poliser eller välter polisbilar. Det är också då det blir massarresteringar. Så länge som offren är icke-judar, så länge som hemmen som stormas inte har en mezuzza vid sin dörrpost, blir det bara kortmeddelande och inga omfattande reportage.

Men informationen är tillgänglig för alla som är intresserade: I sociala mediakonton tillhörande människorättsorganisationer eller på "vänsterinriktade" nyhetssidor, inklusive då den här tidningens, kan man se skrämmande videoklipp på palestinska biltrafikanter som träffats av stenar som krossar deras vindrutor medan de kör. Man kan se foton på hem efter att de judiska gängerna har stormat dem, med glasskår spridda över köket och sovrummen, och de sårades blodiga fotspår som fläckar golvet. Man också kan se bilder på sårade barn, på en flicka vars näsa blöder och är svullen, på en liten pojke knappt gammal nog för att vara på förskola som grät i ambulansen från Röda halvmånen, hans skadade småbarnsansikte som blödde där han hade träffats av en sten.

Och fastän jag anstränger mig för att slå bort dessa tankar, framkallar bilderna av dessa barn och deras föräldrar andra bilder. Den skräckslagna blicken i ögonen på dem som inte har någonstans att ta vägen och antagligen ingen som kan försvara dem, påminner mig om bilder från andra platser och tider. Bilder på judar. Andra judar. Bilder på de krossade fönstren i judiska hem och affärer. Själva tanken att ättlingarna till dem som förföljdes i dessa tider har gått över till den andra sidan av stenen och de krossade fönstren – den tanken är hemsk.

Alla skulle behöva lista ut om den s.k. starkaste armén i Mellanöstern antingen inte är i stånd till att eller inte riktigt försöker stoppa denna hebreiska Ku Klux Klan. I slutändan står det klart att de som utsatts för den israeliska ockupationen har utlämnats åt ockupantens grymhet, som ett resultat av arméns och de brottsbekämpande myndigheternas svaghet. Verkligheten visar att säkerhetsetblissemanget inte tillhandahåller något effektivt skydd, att israeliska TV-stationer knappast rapporterar detta och att de flesta israeler – som inte deltar i dessa attacker och antagligen motsätter sig dem – bara är apatiska.

Högern kommer att vinna nästa val. Opinionsundersökningar ger intrycket att detta ur ett politiskt perspektiv är ett val för bosättarnas fullmäktige på Västbanken. Media fokuserar på de interna skillnaderna v.g. attityden mot premiärminister Benjamin Netanyahu, men utöver denna dispyt om en viss person (vilket utan tvivel är viktigt och får verkliga följder) – måste sanningen fram: När det gäller den israelisk-palestinska konflikten har den kolonialistiska högern skapat ett nätverk av partier som är ideologiska kopior.

Det här är ett utmärkt drag. Som ett monopol som inrättar dotterföretag maskerade till konkurrenter som tar konsumenternas pengar som fått nog av det ledande varumärket. Ack ja, pengarna hamnar i samma ficka. Fickan där det slamrar av den fortsatta ockupationen som nekar de ockuperade deras rättigheter, och främjar annektering och apartheid. Inte

att undra på att ingen av ledarna i de "alternativa" partierna rivit sönder sina kläder och höljt sig i säck och aska vid åsynen av andra judars brutala angrepp på en försvarslös ockuperad befolkning. Gideon Sa'ar, Naftali Bennet, Avigdor Lieberman (ingen mening med att ens nämna Bezalel Smotrich, som en gång uppmanade sitt pack att blockera vägar för palestinier) – våga inte att senare säga att "våra händer inte har utgjutit blod"!

Tystnad betyder övergivenhet. Poliser, soldater, officerare, journalister och hela den israeliska allmänheten hör er tystnad.

<https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-how-do-you-say-ku-klux-klan-in-hebrew-1.9500745>

Översättning: Anja Emsheimer

Familjer står inför att snart bli vräkta i östra Jerusalem

Kelly Kunzl, The Electronic Intifada den 24 december 2020

Zuheir Rajabi ser ut över sin omgivning. Han oroar sig för att han, liksom många av hans grannar, snart kommer att få en vräkningsorder från en israelisk domstol. /Kelly Kunzl

Mazen Dweik hade vid ett flertal tillfällen varnats av medlemmar i den israeliska bosättningsorganisationen Ateret Cohanim.

Om han vägrade att sälja sitt hus i östra Jerusalem i närheten av Batan al-Hawa till bosättarna, skulle de se till att han och hans familj skulle förlora allt i domstol.

Förra månaden blev hotet verklighet när en distriktsdomstol i Jerusalem fastställde ett utslag i rätten till förmån för en grupp långt ute på högerkanten, att vräka alla 30 medlemmarna – inklusive 12 barn – i Dweiks hem.

Domare avslog familjens sista överklagande i februari mot ett rättsutslag om att helt lämna ifrån sig äganderätten till Ateret Cohanim och därmed avslutades en över ett decennium lång juridisk strid.

”Om det finns en gud som är större än jag, då vill jag stanna här tills jag dör,” berättade Dweik för The Electronic Intifada.

Familjen har bott i det fem våningar höga huset sedan de 1963 köpte fastigheten när östra Jerusalem fortfarande lydde under jordansk kontroll.

Sedan familjen först började varslas 2007, sade Dweik att han vid flerfaldiga tillfällen hade kontaktats av Barak Weinberg som presenterade sig som medlem i Ateret Cohanim och är anställd i en systerorganisation, Midreshet Kedma.

Weinberg erbjöd sig att täcka kostnaderna för en ny njure till Dweik. Han erbjöd en rejäl kompensation även för huset, om familjen utan motstånd lämnade det.

Familjen stäms nu för ca 185000 dollar, sade Dweik, samma summa som Ateret Cohanim hävdar att de är skyldiga för hyran under de senaste sju åren.

”De [bosättarna] har alla möjligheter och resurser för att försvaga oss både ekonomiskt och emotionellt”, sade Dweik.

Två andra familjer, familjerna Shweiki och Odeh, som bor i andra hus i Batan al-Hawa, har också fått order om vräkning efter ett särskilt utslag i rätten förra månaden.

De 22 medlemmarna i familjerna Shweiki och Odeh, som alla har bott i grannskapet sedan de köpte fastigheter på 1960-talet, varslades den 29

Utsikt över Batan al-Hawa. I årtal har hårdföra bosättare försökt vräka palestinska familjer från deras hem i detta område i östra Jerusalem. / Kelly Kunzl

november av de israeliska myndigheterna med kravet att flytta inom mindre än fem veckor.

Hagit Ofran, representant för den israeliska organisationen Peace Now, berättade för The Electronic Intifada att Ateret Cohanim planerar att förstöra husen och ersätta dem med bostäder endast för judar.

Peace Now har dokumenterat expansionen av bosättningar i östra Jerusalem sedan tidigt 1990-tal.

Sedan 2015 har Ateret Cohanim vräkt 14 familjer från Batan al-Hawa. Ofran sade att bosättarna för närvarande driver dussintals med andra mål i området.

Plundrade och vräkta

Batan al-Hawa är ett tätbefolkat område med ca 700 invånare och sträcker sig över bara 5000 kvadratmeter mark.

Virrvarret med trånga bakgator och ojämna trottoarer kan tyckas oansenligt vid en flyktig titt.

Men denna bit mark är en del av den så kallade Holy Basin. I och med att den täcker Gamla staden i Jerusalem och intilliggande områden, är området mycket eftertraktat av bosättare.

Batan al-Hawa ligger i hjärtat av ett större område som är känt som Silwan.

Ateret Cohanim började sina försök med vräkningar i Silwan efter att 2001 ha införlivat stiftelsen Moshe Benevisti.

Stiftelsen bildades i slutet av 1800-talet av judiska filantroper som gav jemenitiska judiska invandrare gratis bostäder i trakten, medan området fortfarande lydde under ottomansk kontroll. Det förblev så fram till 1930-talet då Palestina styrdes av Storbritannien under Nationernas förbunds mandat.

Under det palestinska upproret mot brittiskt styre på 1930-talet, fördrev de brittiska myndigheterna jemeniterna som bodde där.

När Ateret Cohanim väl hade införlivat stiftelsen fick den tillgång till mark registreringsunderlag i Silwan, som visade att Moshe Benevisti-stiftelsen fortfarande var registrerad ägare. Dessa underlag användes av bosättningsorganisationen att dra fördel av de diskriminerande lagar och förordningar från 1970 som tillåter judiska medborgare att kräva tillbaka egendom som hade kommit under jordansk kontroll till följd av kriget 1948, samtidigt som palestinska flyktingar förhindrades att göra detsamma. 2015 var familjen Abdallah Abu Nab en av de första palestinska familjerna i Batan al-Hawa som fördrevs av Ateret Cohanim. Familjen förvisades utan vidare av polis och stämdes för över 155 000 dollar, en skuld som man än idag håller på att betala av.

Andra familjer i Batan al-Hawa rapporterade om liknande konflikter med anställda vid Ateret Cohanim: erbjudanden om stor monetär kompensation och samtidigt med hot.

”Ett minne blott”

Familjen Rajabi har legat i rättslig strid med gruppen sedan 2014.

”De försökte muta mig med 1 miljon shekel [300000 dollar] så att jag skulle lämna mitt hus tyst och lugnt. När jag vägrade, hotade de att sätta mig i fängelse. Sen skickade de den israeliska polisen till min dörr för att försöka att arrestera mig och hävdade att jag fysiskt hade attackerat mannen som

Barn leker utanför en samlingslokal som Zuheir Rajabi hade byggt. Lokalen är en säker tillflyktsplats i ett grannskap där barn är med om trakasserier från bosättare och soldater. /Kelly Kunzl

stämde mig,” sade Zuheir Rajabi som bor i huset tillsammans med fru och fyra barn.

Medan han såg sina barn växa upp, blev Rajabi också vittne till att hans grannskap blev alltmer militariserat. Årtionden av sammandrabbningar med och oräkneliga arresteringar av de israeliska soldaterna som patrullerar gatorna tvingade Rajabi att göra sitt vardagsrum till en högteknologisk säkerhetshåla.

Fyra stora bildskärmar som visar bilder från övervakningskameror, upptar en av väggarna i familjens vardagsrum.

Sparade övervakningsinspelningar har visat sig vara avgörande för att bevisa att arresteringarna, även av hans egen son, var ogrundade, enligt Rajabi.

Familjerna Dweik, Shweiki och Odeh planerar emellertid att begära ett stopp på vräkningen vid den stundande utfrågningen i Israels högsta domstol.

Men deras chanser att lyckas ser inte bra ut.

”Det är ett mirakel om de gör så,” sade Hagit Ofran från Peace Now.

Vräkningsförsöken från bosättningsorganisationer som Ateret Cohanim är en del av ett större försök att judaisera östra Jerusalem med stöd av den israeliska regeringen och ett rättssystem som helt klart diskriminerar palestinier.

För två månader sedan vann företaget Nahalat Shimon ett beslut i Jerusalems domstol om att vräka 25 personer från fyra familjer från deras hus i ett annat område i Jerusalem, Sheikh Jarrah.

Bosättningsgarnas expansion i området inbegriper även underjordiska utgrävningar i City of David-parkprojektet, som är en del av Elads försök, en grupp långt till höger, att bredda biblisk turism i den heliga staden. Byggandet har redan lett till att familjer där har vräkts och att palestinska hus i grannskapet runt Silwan bokstavligen har fallit sönder.

Planer på att bygga en linbana som skulle transportera resande från Västra muren i Gamla stan över Silwan och in i västra Jerusalem har också meddelats tidigare i år, en åtgärd som experter säger drastiskt skulle förändra landskapet.

Mazen Dweik säger från en sjukhussäng där han fick dialys, att han inte har stora illusioner.

”Min situation kommer att förbli densamma liksom för vilken annan flykting som vräks från sitt hem,” sade Dweik. ”Den här konflikten kommer att fortsätta i generationer som den har gjort sedan 1948, och vi kommer att vara som dom som pratar om sitt hus som ett minne blott.”

Kelly Kunzl är en amerikansk frilansjournalist som rapporterar om Palestina.

<https://electronicintifada.net/content/families-face-imminent-evictions-east-jerusalem/31991>

Översättning: Anja Emsheimer

Ättling Till Sionistisk Aristokrati Vill Lämna det Judiska Folket. Kommer Israel att Låta Honom Göra det?

Anledningen till att Avraham Burg, som varit talman i kneset, interimspresident och ledare för Jewish Agency, ber Israel att upphäva hans registrering som jude

Ravit Hecht, Haaretz den 2 januari 2021

Avraham "Avrum" Burg. Foto: Emil Salman

Avraham Burg har varit en man med många titlar. Ättling till en av de aristokratiska familjerna i den religiösa sioniströrelsen, talman i den 15:e kneset (1999-2003), ledande medlem i Laborpartiets vänsterinriktade "group of eight" på sent 80-tal och tidigt 90-tal, ordförande för Jewish Agency (1995-1999) och, enligt protokollet, under sin ämbets tid som knessets talman, även Israels tillförordnade president mellan tiden för Ezer Weizmans avgång och valet av Moshe Katsav till den posten. Ingen resumé skulle kunna vara mer sionistisk och judisk.

Men nu är "Avrum", som han är allmänt känd som, på väg att göra sig av med en titel: nämligen att betecknas som jude enligt inrikesministeriets befolkningsregister. I en förklaring till Jerusalems tingsrätt skriver Burg att

han inte längre anser sig höra till den judiska nationaliteten. Han tillägger att hans samvete inte tillåter honom att klassificeras som medlem i den nationen eftersom det innebär ”att tillhöra överherrarnas grupp”. Enkelt och tydligt hävdar han, ”Jag kan inte längre identifiera mig med detta kollektiv”.

Den här extraordinära handlingen som verkar ligga ljusår från det mesta av Burgs välkända verksamhet i det offentliga, kommer i kölvattnet av att 2018 års grundlag antogs: Israel som det judiska folkets nationalstat.

”Meningen med lagen är att en medborgare i Israel som inte är jude ska drabbas av att ha lägre status, likt det som judarna fick utstå under oräkneliga generationer,” konstaterar Burg i sin förklaring. ”Det vi tycker är avskyvärt för oss, gör vi nu mot våra icke-judiska medborgare.”

Det här är inte någon extrem åtgärd, vidhåller Burg – tvärtom så är det en nödvändig och logisk åtgärd. ”Jag frågar mig vad den medborgare som inte var glad över lagen, kan antas göra,” säger han i en intervju i Haaretz . ”Det är inte nån slags lag om trafikbrott – för mig utgör lagen en förändring i definitionen av mig själv. Eftersom jag antar att högsta domstolen inte kommer att röra vid denna lag, tar jag nästa steg.”

För två veckor sedan övervägde högsta domstolen i en panel, utökad med 11 domare, ett ifrågasättande av lagen, i form av ett stort antal petitioner med klagomål mot dess grundlagsenlighet. Domarnas kommentarer under utfrågningarna låter förstå att Burgs premiss är korrekt. Han kommer att lämna in sitt yrkande efter domarnas beslut. ”Jag begär inget radikalt,” säger han. ”Jag begär inte att bli registrerad som arab, eller jag vet inte vad. Mitt yrkande säger: Ni [d.v.s. staten] har omvärderat betydelsen av kollektivet. Jag är inte en del av kollektivet med den definitionen. Ta bort mig.”

Burg, 65 år, har alltid varit en duva, t.o.m. i Laborpartiet och säkerligen i religiösa sionistkretsar. Men den resa han har gjort de senaste åren i vänsterns periferi är rätt tydlig. En gång vid en social sammankomst då artikelförfattaren var närvarande, och även en del från den religiösa sioniströrelsen, kom Burgs namn upp under en politisk diskussion. En person som deltog påpekade att rörelsen hade förlorat Burg – varpå hans kamrat svarade, ”Han har förlorat förståndet menar du”.

Men religiösa sionister är inte de enda som inte kommer underfund med Burg. Sedan han lämnat den politiska arenan för mer än 15 år sen, har han mer och mer distanserat sig från sitt moderfartyg, Laborpartiet, och även anklagat det för att vara ansvarigt för ockupationens brott. De ståndpunkter som han idag omfattar anser större delen av den israeliska

offentligheten vara radikala, även av de som kallar sig för vänsterorienterade.

Men om man frågar honom, kommer han att säga att hans åsikter har förblivit desamma över åren – det är landet som har förändrats.

”När jag blev politiskt aktiv på 1980-talet, såg jag mig som en klar och tydlig anhängare till Yeshayahu Leibowitz” säger han och refererar till den framlidne vänsterintellektuella, ortodoxa vetenskapsmannen. Jag omfattade två principer: att skilja mellan religion och stat och att få slut på ockupationen. Årtionden har gått sen dess och jag vill fortfarande skilja mellan religion och stat och få slut på ockupationen. Jag har inte ändrat mig – det är ni som har ändrat er. Ni har gått mer åt höger, blivit nationalistiska, fundamentalistiska. Ni håller mindre på demokratin. Jag har inte ändrat mig.”

För honom var nationalstatslagen en förändring för mycket.

Burg: ”Jag vet inte vad det judiska folkets nationalstat är, enligt den lagen. Jag vet att om ni skulle behöva ta lagen som den är och ändra orden i den och godkänna den där det finns en judisk minoritet – då skulle ni kalla den antisemitisk och förklara ett fullskaligt krig mot den.”

I sin förklaring till domstolen skriver han att han inte ”accepterar den förvrängda och diskriminerande definitionen av staten som att den tillhör den judiska nationen” och att han inte längre vill att hans ”nationalitet” anges som ”judisk” i inrikesministeriets arkivalier som skäl till hans symboliska handling.

”På ett sätt inser du högerns illusion. Benjamin Netanyahu sade att vänsteranhängarna har glömt vad det är att vara judisk, och nu säger du: Jag vill inte vara jude.”

Burg: ”Ni ställer en politisk fråga till mig. Jag sysslar med filosofiska begrepp och frågan om identitet. Huruvida det får dem [högeranhängarna] att må bra eller inte, det är inte intressant för mig. Om de tror att de kan tvinga mig att bli en del av kollektivet så som de definierar det, att jag kommer att vara en patriot i det nationalistiska kollektivet – då har de fel. De behöver förstå att priset för onödig lagstiftning är att nedmontera det israeliska kollektivet. Jag kommer att fortsätta livet med min historiska judiska identitet på samma sätt som mina föräldrar och mina förfäder och förmödrar levde. Men inte det här.”

Det är svårt att förutsäga hur domstolen kommer att argumentera kring den tidigare kneset talmannens begäran. Domstolarna här har vid många

tillfällen behandlat frågan om hur identitet ska klassificeras i befolkningsregistret, inbegripet religiös tillhörighet. Ett av de mest kända fallen är när författaren Yoram Kaniuk försökte ändra sin tillhörighet från "judisk" till "utan religion", en begäran som domstolen biföll 2011.

Burgs begäran är annorlunda eftersom den hänvisar till frågan om nationalitet, en avvikande kategori i det israeliska befolkningsregistret som man inte kan hitta i motsvarande institutioners dokumentation i de flesta länder där nationalitet är detsamma som medborgarskap. Advokat Michael Sfard, som representerar Burg, förklarar att detta ämne faktiskt diskuterades tidigare i högsta domstolen när frågan uppstod varför ens nationalitet i befolkningsregistret inte skulle betecknas som "israelisk" i stället för "judisk". Domstolen bestämde sen att det inte finns något som "israelisk nationalitet" och att det är omöjligt att på låtsas registrera något som inte existerar.

Men Burg vill inte att en helt annan nationalitet ska komma in i registren utan att radera det som redan finns där. "Det fanns ett fall på 1970-talet som vi grundar allt på," förklarar Sfard. "Det handlade om en person som sade sig vara kosmopolit och inte såg sig som medlem i någon nation – och domstolen tog bort hans klassifikation. Enligt den slutliga domen måste provet för det rättsliga anspråket grunda sig i hur genuint kravet är.

Burg har en hel del klagomål som syftar på nästan varje mening i nationalstatslagen. Men även innan han reflekterar över dem, är hans största problem det som lagstiftningen utelämnar: principen om jämlikhet och behovet av att förhindra diskriminering. "Det var särskilt den punkten som hade slopats, och det som var kvar var att garantera att en grupp har företräde framför andra," säger han.

Burgs invändningar mot själva lagen börjar med dess allra första artikel som definierar Landet Israel som det judiska folkets historiska hemland. "Patriarken Abraham upptäckte Gud utanför Landet Israels gränser, stammarna blev ett folk utanför Landet Israel, Toran kom till utanför Landet Israel, och den babyloniska Talmud, som är viktigare än Jerusalem Talmud, skrevs utanför Landet Israel," hävdar han. "De tidigare 2000 åren, som skapade den här generationens judendom, ägde rum utanför Israel. Dagens judiska folk föddes inte i Israel."

"Lagen definierar också statens symboler: namn, flagga och hymn. Är det problematiskt? Är en annan hymn att föredra?"

"Självklart. Hur kan en person som härstammar från Bagdad sjunga om att se framåt mot Österlandet, när Israel finns i Väst? Det är en kolonialistisk hymn. Det är inte problematiskt bara för att den säger, 'den judiska själen

längtar´, utan av andra skäl. Jag tror att vid ögonblicket då den israeliska enheten bildades, med människor från planetens alla hörn, med olika slags identitet, kunde ´Hatikva´ bli det judiska samhällets hymn eller bara för sin askenasiska del från Väst. Men om vi vill att hymnen ska tillhöra alla landets medborgare, då krävs anpassning. Om våra forntida visa män lyckades anpassa Guds budord – vi stenar inte människor, vi hugger inte av händer, vi sticker inte ut ögon längre – kan vi då inte ändra Naftali Herz Imbers ord [vars dikt hymnen grundar sig på]?”

Till förmån för en arabisk premiärminister

”Vad sägs om paragrafen i lagen som konstaterar, ”Jerusalem, i sin helhet och förenad, är Israels huvudstad”?”

”Här syftar min kritik faktiskt på palestinierna. kandidera som Jerusalems borgmästare! Vad väntar ni på?”

”Skulle ni vilja se att Jerusalem får en palestinsk borgmästare?”

”Om jag kan anförtro åt palestinierna att ge mig medicinsk behandling och att administrera mina mediciner och bromsarna på min bil – kan jag då inte anförtro dem Jerusalems avloppssystem?” Och Burg tillägger att han naturligtvis skulle bli väldigt glad över att få vara med om en arabisk premiärminister i Israel.

”Vi kommer nu till artikeln som jag var nyfiken på att prata med dig om, eftersom du var ordförande för Jewish Agency – paragrafen i nationalstatslagen som handlar om att återförena judarna i exil och om aliya. Du attackerar nu nationalstatslagen, men återvändandelagen har gjort skillnad på medborgare som levt här i årtal. Var fanns du hela den tiden?”

”Jag är beredd att ta mig an återvändandelagen, att diskutera den,” säger Burg och tillägger att han stödjer ”en mycket väsentlig annullering” av dess bestämmelser. ”Jag vill att alla människor som kommer till Israel gör så genom någon slags allmän medborgarskapslag, inte genom återvändandelagen. Återvändandelagen förblir kvar som en klausul: Om en person eller ett samhälle förföljs för sin judiskhet, får de snabbt medborgarskap.”

Burg säger att han inte ångrar att han varit ordförande för Jewish Agency (”Jag skulle inte ha kommit till dom slutsatserna om jag inte hade varit med och gjort det jobbet”). Och han menar att judiskt liv i diasporan är en modell som man kan få inspiration från, mentalt och andligt: ”En av de saker man gjorde sig av med i och med att staten bildades är kraften och

fördelarna med diasporans struktur. I diasporan hade vi olika slags ansvar, engagemang, berikande gentemot det omgivande samhället – en känsla för vad det innebär att vara en minoritet. Vad som saknas här är inte mer nationalism utan mer gemenskap.”

Av den anledningen är han övertygad om att judar i Israel kan lära sig något av judarna i diasporan. ”När jag betraktar [dem som är med i] icke-ortodoxa synagogor i USA, tänker jag att de inte har vuxit upp på det sättet som jag gjorde, utan det är där det judiska folkets nästa korpus skapades,” förklarar han. ”I stället för att i stora mängder skicka våra [israeliska] barn till dödslägren, borde de skickas till Birthright-resor till de judiska samhällena [utomlands].”

”Reformjudar i Förenta staterna klagar över att deras barn har fjärrmat sig från det judiska folket.”

”Din fråga utgår från att det judiska folket är siffror och genetik, och jag tror att det judiska folket är idéer och värden. Om det judiska folket är 14 miljoner rabbi [Meir] Kahane, då borde de elimineras. Om det judiska folket är en Nelson Mandela eller en Dalai Lama, låt då UNESCO vårda dem i evighet. Min patriotism handlar inte om siffror. En av de spektakulära sakerna som sionismen gjorde var att ta ett tåg och få det att åka bakåt – tillbaka till språket, platserna och vissa ställen i historien. Men jag är inte säker på att jag vill stanna vid precis det stället. Varför inte stanna vid patriarken Abrahams ställe som hade en annan, icke-judisk hustru? Varför inte stanna i det kungarike som David styrde, som hade fruar från hela regionen? Varför inte gå tillbaka till den period då äktenskap var den plats där fruktbara relationer mellan oss och vår omgivning skapades?”

”Med andra ord – och till skillnad från vad majoriteten av traditionalister och religiösa känner i det här landet, tror du att ”assimilering genom äktenskap” vore önskvärt?”

”Jag är för att bibehålla idéer och värden och engagerar mig inte i sex och genetik. Tänk dig att världsfred sträcker sig från Emiraten och Gaza till utkanterna av New York. Ingen vill längre förintna oss – det är förresten en situation som har pågått i 30-40 år men det är bara det att den har dolts för oss. Och så om det judiska folket för första gången skulle möta frågan: Vet folket då hur man kan överleva utan en yttre fiende? Vi kan överleva bara om det finns en fiende. Ge mig ett krig, en förintelse eller en pogrom – jag vet vad som bör göras. Jag menar att vi behöver utveckla ett helt annat språk, ett gemensamt språk, där en del medlemmar i andra samhällen kommer och gifter sig med oss och en del av oss gifter sig med dem. Jag vill också anta att samhällen där man gifter sig med varandra, dödar varandra i mindre utsträckning.”

‘Religiöst vald’ överhöghet

Slutsatsen är att Burg är säker på att nationalstatslagen har ett mycket mer djupgående syfte som går utöver diskrimineringen av det arabiska samhället i Israel. ”Jag antar att folket innerst inne, de som står bakom lagen, vill bygga Israel på en annan konstitutionell basis än vad som antyds i självständighetsdeklarationen – att bygga landet mycket mer på värdena i den religiösa sionismen och på en grupps överhöghet som härrör från olika slags auktoritet där den viktiga är den ‘religiöst valda’”.

Därför är han övertygad om att lagen också kommer i slutändan att uppmuntra diskriminerande beteenden bland judarna. ”Och med Basic Laws, där det finns en lucka i israelisk lag, går man över till hebreisk lag – och från hebreisk lag till Gud. Precis som andra rättssystem [i länder] runt omkring oss, där sharialag bestämmer. Det är den djupa ambitionen.”

”Så enligt dig är nationalstatslagen ytterligare ett redskap på vägen till att skapa en stat som grundar sig på halakha [traditionell judisk lag]?”

”Vägen förbereds inför våra ögon. Gå ut på gatan och fråga judar om det judiska folket är ett utvalt folk. Sjuttio procent kommer att svara ja. Fråga dem vad ‘utvald’ innebär, och 10 procent kommer att berätta för dig att vi har större uppgifter såsom humanism och att reformera världen – saker som går bra i norr på en plats som Harduf [en antroposofisk kibbutz]. Resten kommer att tala om för dig att allt handlar om genetik, den judiska hjärnan, att Gud valde oss – sånt som handlar om blod. Och nu kommer vi till själva kärnpunkten som Israel aldrig har tagit itu med, huruvida ett ‘utvalt folk’ kan välja rättvisa och jämställda beslut, eller genomföra en verkligen demokratisk valprocess som inbegriper dem som inte tillhör de utvalda. Svaret är nej.”

”Så du har kanske fått ett problem med folket?”

”I de judiska källskrifterna råder en kamp mellan två världsbilder. Den ena rör judarnas överhöghet över de andra folken, och den andra är ett universalistiskt betraktelsesätt där vi alla är mänskliga varelser. Jag ansluter mig till den judiska frånan där alla människor är likvärdiga men olika. En av uppgifterna, som skulle lösas med skapandet av en judisk oberoende stat, var att knäcka den här känslan av underlägsenhet/ överlägsenhet som är ett komplex i diasporan. Det är precis det här vi har misslyckats med.”

”Vad tänker du om dagens religiöst sionistiska rörelse?”

”Du menar att religiös sionism bara är bosättare? Så låt oss stanna ett ögonblick och se på exv. kvinnors status. Låt oss säga att jag är en religiös sionistisk kvinna: Jag har gått i gymnasiet och jag vill fortsätta med högre studier så jag gifter mig inte vid 19 års ålder utan vid närmare 30. Det betyder att det är 10 år som jag lever ensam hemma och ensam gör kiddush [välsignelsen över vinet]; kanske också en jämlik minyan (ett bönekvorum). Och när jag gifter mig, vill jag fortsätta att göra kiddush i hemmet så att det finns feminism i familjen. Vad gör man med det? I motsats till min mor, som menade att det inte finns judiska bögar, så finns det idag många religiösa familjer vars barn tillhör LGBTQ-samhället och fortfarande bibehåller sin identitet.”

”Ändå är den messianska dialogen mycket närvarande.”

Avraham Burg som talman för Knesset. Foto: MILNER MOSHE/
Government Press

”Självklart existerar dialogen. Precis som man kan höra kibbutznicksnack från 40-talet i Tel Avivs mer sekulära miljöer. Det gamla språkets grammatik är fortfarande detsamma, men dess faktiska innehåll har gått förlorat. [Yamina-partiets ledare] Naftali Bennett är inte Hanan Porat [f.d. knesetmedlemmen i National Religious Party och en av grundarna av bosättarrörelsen]. Han kanske uttrycker sig med samma ord, men han

representerar ändå den messianska drömmens sekularisering. Hanan Porat var i extas; Bennett är en politiker som bedriver politik. Så jag säger till mig själv: Bra, förhållandena har ändrats. Var hamnar jag i detta?”

”Har du fortfarande kippa på dig?”

”Nej. Jag gör precis som min far gjorde [Yosef Burg, en av grundarna av National Religious Party, ledamot i kneset och statsråd] när han undervisade vid Gymnasia Herzliya [gymnasium]. Han undervisade i Talmud med kippa och i historia utan kippa. Titta på fotografierna på alla kneset-tillfällen från 1948 till 1967. Min far var ortodox rabbi, ledare för National Religious Party, statsråd för dess räkning, och han bar inte kippa. Jag går till synagogan med kippa.”

”Men du brukade bära kippa i ditt dagliga liv?”

”I årtal var jag den genetiskt modifierade frukten i systemet, och jag hade inte kontakt med min inre persona. Min senaste bok innehåller dussintals med sidor om kippan. Man tar på sig sockor, snör skor, sätter på ett bälte och en kippa är ’påtvungad’. Jag tror att jag har svarat dig.”

Håller du fortfarande kosher?

”Jag är vegan.”

Håller du fortfarande de judiska budorden levande?

”Självklart. Jag respekterar alla. Jag hedrar min far och min mor. Jag älskar mänsklighet. Jag mördar inte.”

”Men du har inte olika diskhoar för mejerivaror och kött.”

”Jag är inte nån religiös byråkrat.”

”Är du fortfarande troende?”

”Jag har aldrig varit troende. Gud är inte min grej. Jag har skrivit fem böcker om varför jag inte sysselsätter mig med honom.”

Burg observerar att hans alternativa sätt att närma sig judendom väcker kritik, men även identifiering och positiva reaktioner. ”Jag får dussintals med önskemål från par om att viga dem,” säger han. ”Det är för att jag presenterar ett alternativ – judendomen schackrar inte med kvinnor. Eftersom den traditionella ortodoxa äktenskapsceremonin är handel med kvinnor, och jag tror på jämlikhet mellan man och kvinna.” Hans böcker

läses t.o.m. i ultraortodoxa kretsar, säger han, ”av alla som har ett öppet sinne,” som han uttrycker det.

‘Avrum blev galen’

Burg är den första att erkänna att hans idéer inte lätt går hem hos de flesta israeler.

”Den omedelbara feedback jag får i alla kommentarer är ‘Avrum har blivit galen’,” säger han. ”Ingen som befinner sig i sin bekvämlighetszon gillar att få höra, ‘om ytterligare 20 år kommer du att vara nån annanstans, i en föga bekväm zon.’ Jag har gjort så ett antal gånger i den offentliga diskursen. 1992 framförde jag vid en Laborpartikonferens att religion och stat borde skiljas åt, annars kommer vi att ångra det. De lyssnade inte. För ett och ett halvt årtionde sedan varnade jag för att rasism i Israel ökade, och folk ville inte prata med mig. Idag säger jag att om ytterligare 20 år kommer det att finnas alla slags grupper i hela Israel. Men den centrala gruppen kommer att vara den som definierats av det samhällslivet där alla människor är lika. Ingen israel är mer värd än någon annan.”

Under de senaste åren har Burg varit upptagen med att bilda ett judiskt-arabiskt politiskt parti inom ramen för Brit-gruppen (Brit Covenant), och han arbetar för den internationella styrelsen i New Israel Fund. När han får frågan om vad han tänker om situationen i Laborpartiet, en gång hans politiska hemvist, svarar Burg att han inte kan ”tänka på saker som inte finns”. Även det vänsterorienterade Meretz behöver ändra riktning, säger han. ”Den tidigare politiken inom det vänsterorienterade lägret, som också var organiserat på nationell basis – med undantag av ett fikonlöv här och där – behöver ändra sig och föra en politik som organiseras på medborgerlig basis. Det behövs ett gemensamt judiskt-arabiskt parti som Meretz är en del av.”

Han är opåverkad av vänsterns påstående att hans idé är ett valfiasko. ”Det slags verklig jämlikhet har man inte prövat än,” säger han. ”Vi har ett tillfälligt uppskov nu. Ingen av oss tror att någon av oss just nu kan ersätta högern. Så vi ska kanske dra fördel av detta ögonblick till att förnya oss så att vi en dag kan ersätta dem?”

Burgs hänvisning till ett judisk-arabiskt partnerskap stannar inte vid gröna linjen. ”Värdet av tvåstatslösningen har upphört,” säger han. Idag förespråkar han en enda stat för palestinier och judar: Eftersom det inte är möjligt att uppnå två stater, måste de miljontals palestinier som bor på Västbanken och på Gazaremsan, åtminstone få garantier för rätten att få rösta till det israeliska parlamentet.

”Tror du att det skulle kunna bli en garanti för en lyckad demokrati?”

”Om du hade frågat mig i juni 1967 hur många år det skulle ta tills vi lämnat palestinierna i fred, skulle jag ha sagt två månader, kanske ett halvår. Det har gått 53 år. Så jag säger till dig, ge mig [ytterligare] 53 år för att utforma relationerna mellan nationerna. Kan vi återskapa grunden för förtroende på 53 år? Kanske kan vi det. Jag ber om samma tid som det tog för att förstöra saker, till att ordna upp dem.”

”Speglar inte din ståndpunkt någon vars hjärta krossats av det israeliska projektet?”

”Tvärtom, jag föreslår ett alternativ. Jag säger att projektet har fastnat. Och jag har inte fastnat i mera-av-detsamma. Det är att tänka optimistiskt.”

<https://www.haaretz.com/israel-news/.premium.HIGHLIGHT.MAGAZINE-a-scion-of-zionist-aristocracy-wants-to-quit-the-jewish-people-will-israel-let-him-1.9414503>

Översättning: Anja Emsheimer

60 Avslutningsklassare Vägrar att Tjänstgöra i den Israeliska Armén På grund Av Ockupationen

Gruppens medlemmar säger i ett brev att deras inställning beror på ´att vi tar ansvar för våra handlingar och dess följder´, och anklagar utbildningssystemet för att ignorera den palestinska berättelsen

Or Kashti, Haaretz, den 5 januari 2021

Sextio israeler i mönstringsålder har undertecknat ett brev som förklarar deras vägran att tjänstgöra i det militära p.g.a. av Israels ockupation av de palestinska territorierna.

Utifrån liknande brev tidigare slår undertecknarna larm om landets utbildningssystem i olika frågor, som att uppmuntra till värvning i Israels försvarsmakt och att betona den judiska berättelsen i bibel och historia undervisningen.

En demonstration utanför ett av IDF:s värvningskontor 2018. Foto: Dror Mizrahi

De uppmärksammar även frågor som de säger att läroplanen ignorerar, som fördrivningen 1948 av araber och den ständiga kränkningen av mänskliga rättigheter i de ockuperade territorierna.

I ett brev som i tisdags skickades till försvars- och utbildningsministerierna samt IDF:s stabschef skrev tonåringarna: "Staten kräver att vi tar värvning i en armé som, till synes avser att säkra statens existens. Men i praktiken gäller arméns arbete i huvudsak inte fiendearmées utan att underkuva en civil befolkning. Därför har vår mobilisering ett sammanhang och konsekvenser." De säger att deras vägran att ta värvning inte är en frigörelsehandling eller att vända sig bort från det israeliska samhället, utan snarare "att ta ansvar för våra handlingar och deras följder".

De tillade: "Vi har vuxit upp med idealet om den heroiska soldaten, vi skickade sjukvårdspaket till dem, vi besökte dem i pansarvagnarna de kämpade i, vi klädde oss i soldatkläder i förberedande träningsläger och uppmärksammade deras död vid minnesdagar. Det faktum att detta är den verklighet vi alla är vana vid gör det inte till något ickepolitiskt. Att låta sig värvas är en politisk handling, lika mycket som att vägra göra så." Brevet

hänvisar sen till "apartheidpolitiken så som den uttrycks i två separata lagsystem, ett för palestinier och ett för judar" och "till arvet efter Nakba [arabiska för "katastrofen", när över 700 000 araber flydde eller fördrevs från sina hem under Israels självständighetskrig 1947-1949] och ockupationen som kom till uttryck i "samhällelig rasism, en inflammatorisk politisk diskurs och polisvåld."

En av undertecknarna, Daniel Paldi från Tel Aviv, sade: "Vi är från tidig ålder uppfostrade till att bli soldater. Undervisningen gör inte mycket för att förändra den ensidiga inriktningen i skolsystemet, som når sin höjdpunkt i och med förberedelserna för anmälan till gymnasiet."

Paldi tillade: "Varför ses vägran att ta värvning som en politisk handling, medan aktiviteter i skolan med syfte att uppmuntra till värvning ses som självklara? Det börjar med skolutflykter till Jerusalem och Golanhöjderna utan att några politiska sammanhang diskuteras. Vi får bara höra om striderna. Det finns en elefant i rummet som ingen pratar om."

Paldi noterar att vid en skolutflykt till södra Israel, varnade färdledarna för att "om vi inte brukar jorden, kommer nån annan att ta den."

Läroplanen för den statliga skolan nämner frågan om palestinska flyktingar, men många skolor föredrar att inte undervisa om den frågan. Paldi säger: "Så länge som vi inte talar om Nakban i klassrummen, hur det kommer sig att de flesta palestinerna som bodde här flydde eller fördrevs, eller om stölden av deras ägodelar, kommer vi inte att förstå hur mycket problemet förblir en del av våra liv. Det är att sopa historien under mattan. När jag började förstå detta, började jag genast tänka på vad mer vi har pådyvlats i skolan."

Efter en strid som varade i månader, och efter att ha tillbringat 56 dagar i militärfångelse, fick en av undertecknarna av brevet, Hallel Rabin från kibbutz Harduf, frisedel från militärtjänsten, såsom vapenvägrare.

Rabin säger att skolorna bara lär ut den judiska berättelsen. I Historia och So-ämnet presenterar de ett nollsummespel där rätten och försvaret för judar att leva fritt automatiskt nekar den andra befolkningen dess rättigheter. Hon tillägger: "Till slut kommer elever, även i skolor som försöker att bredda bilden, i inskrivningsprov skriva vad de har blivit tillsagda att göra." Det aktuella brevet har sitt ursprung i en förståelse för hur mycket skolor påverkar hur vårt medvetande formas, säger hon.

<https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-60-high-school-seniors-refuse-to-serve-in-the-israeli-army-because-of-the-occupation-1.9426393>
Översättning: Anja Emsheimer

Combatants for Peace

Den 16 januari 2021

I fredags attackerade israeliska styrkor marschen, som äger rum varje vecka och organiseras i byn A-Tuwani, söder om Hebron, i solidaritet med Harun Abu Aram som sköts och förlamadades förra månaden av israeliska truppers skottlossning. Sedan tidigt på morgonen satte trupper upp en checkpoint vid ingången till byn och försökte hindra CFP-aktivister och flera andra NGO:s och journalister från att komma in i byn. Aktivister lyckades komma in genom en mindre väg intill huvudingången. Invånare satt och bad vid ingången, och gick sedan iväg för att försöka komma fram till området där Harun Abu Aram hade sårats.

Soldater hindrade marschen från att komma fram och angrep demonstranter, sköt ljudbomber på dem och arresterade sedan Suleiman Al-Hathrin efter att ha attackerat honom. En CFP-aktivist fick lätta skador i sitt ben efter att en av soldaterna hade knuffat omkull henne. Fouad Al-Amor från kommittén i södra Hebron och Masafir Yatta förklarade, ”Vi är här idag för att visa vår solidaritet med Harun Abu Aram, som ligger på sjukhus efter att ha skjutits av ockupationssoldaterna. Vi fördömer denna barbariska politik som ockupationen utövar och riktar in sig på palestinska samhällen, och vi försäkrar att vi kommer att organisera något varje fredag.”

Elie Avidor från Combatants for Peace sade, ”Jag är här för att stödja människorna i byn A-Tuwani och demonstrera mot att hus förstörs och mot att Harun Abu Aram har skjutits... Jag säger till staten Israel att det inte kan bli någon fred så länge som ockupationen pågår.”

Israeliska ockupationssoldater sköt och sårade Harun Abu Aram förra månaden när han försökte hindra dem från att beslagta hans elgenerator.

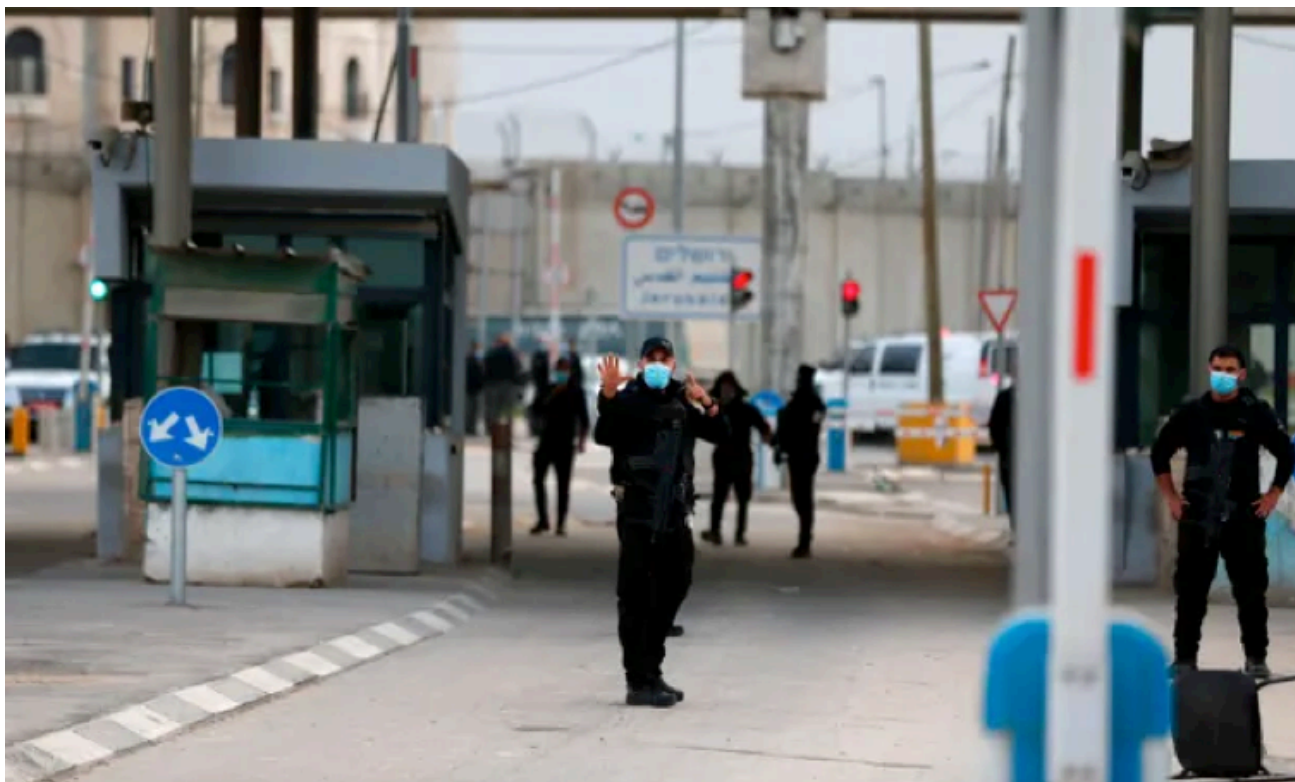
https://www.facebook.com/270243746419459/posts/3349092295201240/?d=no&utm_medium=email&utm_source=getresponse&utm_content=January%20Update&utm_campaign=CFP%20English

Översättning: Anja Emsheimer

Israel sitter med alla kort på hand på Västbanken – man borde vaccinera alla

Maya Abu Al-Hayat, The Guardian den 31 januari 2021

Ockupationsmakten ansvarar för palestiniernas sjukvård, vars ekonomi och sjukvårdssystem ligger i ruiner.

Checkpointen i Qalandia mellan Ramallah och Jerusalem.

Fotograf: Abbas Momani/AFP/Getty Image

Det är en vanlig morgon: Jag är på väg från Jerusalem, där jag bor, till Ramallahs centrum på Västbanken. Affärer är fortfarande stängda så här tidigt. Fem israeliska fordon rullar i motsatt riktning på väg till sin militärbas i Qalandia efter råder hela natten för att arresteras någon i Ramallah. Några förbipasserande har masker på sig som täcker deras kinder snarare än deras munnar och näsor, de ser alla sömniga ut; bilar dyker så sakteliga upp.

På min väg från Jerusalem till Ramallah passerade jag genom checkpointen i Qalandia. Normalt, utan ockupation eller checkpoints skulle resan ta mindre än 15 minuter. Ändå tar det mig minst en timme och 15 minuter varje dag. När jag kommit till Ramallah, fortsätter jag till Nablus, längre norrut, för att ha en workshop där med en grupp kvinnor som

diskuterar sina dagliga behov under Covid-19-krisen. Pandemin har härjat i ett år; det verkar som att den aldrig ska ta slut på den palestinska sidan.

Hundratals palestinska arbetare åker i motsatt riktning, från Ramallah till Jerusalem, genom samma checkpoint. De åker varje dag för att arbeta i israeliska fabriker, de har temporära arbetstillstånd. Trots de påtvingade begränsningarna i rörelse och liv i Israel under pandemin, beviljas alltid dessa tillstånd, eftersom fabrikerna behöver billig palestinsk arbetskraft.

Trots att de palestinska territorierna fortfarande är nedstängda och möten officiellt är förbjudna, tycks dessa restriktioner rätt svåra att genomföra.

Jag bor i Jerusalem, är gift med en Jerusalembor och har redan fått min första dos med Pfizervaccin och väntar nu på den andra dosen. Det ger mig fördelar och en viss känsla av säkerhet, till skillnad från kvinnorna jag träffade i Nablus som fortfarande löper stor risk att drabbas av viruset.

Statistiken visar att den näst största antalet infektionsfall från pandemins början till september finns här bland palestinska arbetare i israeliska bosättningar, eller personer som hade varit i kontakt med dem. De fortsatte att arbeta under pandemin oberoende av lockdowns. De kan inte sluta arbeta frivilligt eftersom den palestinska ekonomin, som redan är lamslagen, har försämrats ännu mer sedan utbrottet. Palestinier har ingen kontroll över sin import och export, finansiella och mänskliga resurser, eller gränser. Vi är beroende av det som händer omkring oss.

Israel har förberett att Ramallah ska kunna bli Palestinas huvudstad. Man har tillåtit att statliga institutioner byggs men vid flera tillfällen visat att man också kan förstöra dem närhelst man så önskar, eller stjäla deras arkiv eller arrestera deras anställda. Man har också tillåtit att en palestinsk myndighet bildas med ministerier som förser sina medborgare med dagliga tjänster. Men en israelisk soldat med lägst rang kan vid en checkpoint stoppa konvojen med myndighetens premiärminister och hindra honom från att resa utomlands.

Israel tillåter ett barn från Gaza att åka till Jerusalem för att opereras på Hadassah-sjukhuset där det finns läkarvård – samtidigt hindrar man hans familjemedlemmar från att följa med på denna resa. Man har också makten att hindra palestinier från att komma in på palestinska områden, fastän de är födda där. Israel kontrollerar helt de löner som palestinska anställda får, genom att hålla inne skattebetalningar till myndigheten. Israel kontrollerar vilken slags mat palestinerna sätter fram på sina bord, vilka laptops de använder, deras elektricitet, vatten, underkläder, rakblad – t.o.m. vilka lasrar de använder i skönhetssalonger.

Men trots den än så länge lyckade lanseringen av vaccinet i Israel, förses inte de palestinska territorierna med vaccin. Enligt Israel är det den palestinska myndighetens ansvar att förse sina medborgare med vaccinet. Och man väntar på att andra länder ska förse palestinier med vaccinet, glada att kunna slippa sitt ansvar som ockupationsmakt. Man har alltid lyckats komma undan sitt ansvar i andra sektorer, vare sig det gäller hälsovård eller utbildning och säkerhet. I samma andetag spärrar man in palestinier, även dem inom själva myndigheten, innanför enorma murar, kontrollerar dem och genomför räder för att arrestera vem som helst och vid vilken tid som helst.

Efter ett år med den här pandemin har vi palestinier snart inga fler alternativ. Inga passande förebyggande åtgärder tycks finnas för att begränsa viruset, medan en ekonomisk kris härjar och våra företag håller på att ödeläggas. Vår hälsosektor lider fortsatt brist på resurser.

Dagen går och jag lämnar mitt möte med kvinnorna i Nablus gamla stad med en enorm känsla av hopplöshet som överträffar t.o.m. kortsiktig rädsla för viruset. Många familjer här har förlorat sin inkomstkälla och det finns få tecken på en lösning – det är bara hopp och fantasi kvar.

Efter att den här artikeln har skrivits har Israels försvarsministerium meddelat att man leverera 5000 doser vaccin för att vaccinera palestinier inom sjukvården.

<https://www.theguardian.com/profile/maya-abu-al-hayat>

Översättning: Anja Emsheimer

Internationella brottmålsdomstolens beslut ändrar spelreglerna.

Från och med nu vore det bättre om israeliska armésoldater och officerare tänker efter en gång till om de ska lyda order om att förstöra palestinska hem.

Gush Shalom (Israeliska Fredsblocket), pressmeddelande den 6 februari 2021

Domarna i Internationella brottmålsdomstolen i Haag tog ett enhälligt beslut om att domstolen har full befogenhet att lyssna på och besluta om palestinska klagomål över staten Israels och dess armés

kränkningar enligt internationell lag. Därigenom har spelets regler ändrats väsentligt.

Hittills hade Högsta domstolen i Jerusalem varit den enda rättsliga myndigheten med befogenhet att pröva ärenden rörande gärningar som den israeliska armén begått i de ockuperade territorierna. Trots att israeliska högergrupper länge kämpade vilt mot Högsta domstolen och dess domare, var den, och förblir ytterst överseende med ockupationsarmén och avslog de flesta av de överklaganden som palestinier lämnat in.

När det gäller domarna i Internationella brottmålsdomstolen i Haag är det en helt annan sak. Domstolen i Haag är bunden av bestämmelserna i internationell rätt, särskilt Fjärde Genèvekonventionen 1949 som i detalj fastställer vad en ockupationsstat får göra – och vad den förbjuds att göra – i ett territorium som lyder under dess armés militära styre. Många av de gärningar som IDF rutinmässigt utför i territorierna under dess styre kan visa sig vara allvarliga kränkningar av internationell rätt.

Till exempel: För bara några dagar sedan, på morgonen den 1 februari, kom en stor militärstyrka in i den lilla byn Hamsa al-Fouka i norra Jordandalen. Soldaterna förstörde dussintals bostadshus och fårhagar, och lämnade 85 palestinska invånare – 45 av dem var barn – utan hem och utomhus. Soldaterna krävde också att invånarna helt skulle lämna Hamsa al-Fouka och flytta till något annat ställe som armén skulle bestämma åt dem; de hotade att om de inte gav sig iväg frivilligt, skulle armén flytta dem med våld.

Denna illgärning av förstörelse och förödelse som armén utförde – och det är säkert inte den första av sitt slag – har praktiskt taget gått förbi den israeliska allmänheten och det politiska systemet. Ledamöter i Knesset som vanligtvis engagerar sig i starka och högljudda debatter lät bli att ta upp den här frågan. Men missta er inte: utanför staten Israels gränser finns de som ständigt övervakar och noggrant dokumenterar sådana gärningar.

Åtal kan säkert lämnas in till den internationella domstolen mot IDF-officerare och bosättare så väl som mot tjänstemän och ministrar i Israels regering. Bland annat kan hänsynslös skadegörelse – som utförts särskilt mot små och mycket sårbara palestinska samhällen i Jordandalen och South Hebron Hills – säkert leda till att åtal lämnas in mot alla inblandade.

Från och med nu borde officerare i IDF tänka efter en gång till innan de lyder order om att delta i sådana gärningar och riskera allvarliga följder. Officerare som ändå bestämmer sig för att fortsatt delta i förstörelsen borde hellre försöka hemlighålla sin identitet, alltid bära masker oberoende

av Covid-19, och i allmänhet börja agera som lagbrytare som vill undgå rättsväsendet – för det är precis vad deras rättsliga ställning håller på att bli.

Beslutsfattare i staten Israel har de senaste veckorna varit väl medvetna om att domarnas beslut i Haag var nära förestående, och att president Trump – som försökte skrämman den internationella domstolen genom en rad uppenbara hot – inte längre är i Vita huset. Det är förvånansvärt att beslutsfattarna i en sådan situation fortsatte att beordra soldater och officerare att fortsätta att förstöra palestinska hem, när de vet om vilket högt pris de som utför sådana order kan få betala.

Försvarsminister Gantz borde sluta med sina kontroverser med premiärministern och sitt partis osäkra valsituation och tänka på följderna av domarnas beslut i Haag – följderna för honom personligen, både avseende hans tidigare position som stabschef i armén och hans nuvarande som försvarsminister och den förändrade rättsliga situationen för soldater och officerare som han ansvarar för i Israels militära system.

Översättning: Anja Emsheimer

Netanyahu: ”En ICC-utredning av Israel vore ´ren antisemitism´”

Efter att domstolen har sagt att den har rätt att utreda krigsförbrytelser, rasar premiärministern: ”En domstol som skapades för att förhindra förbrytelser som den nazistiska förintelsen av judar nu har den enda judiska staten som måltavla.”

Av Times of Israel, staff, 6 februari 2021

Premiärminister Benjamin Netanyahu angrep i lördags Internationella brottmålsdomstolen för dess beslut att utreda krigsförbrytelser mot Israel och kallade en sådan utredning för ”ren antisemitism” samt lovade att bekämpa den.

”När ICC utreder Israel för fejkade krigsbrott, är det ren antisemitism”, sade Netanyahu på kraftfull engelska i en video från sitt kontor.

I ett viktigt beslut i fredags bestämde en förundersökningskammare vid ICC att Haag har jurisdiktion att öppna en brottsutredning mot Israel och palestinierna för krigsbrott som påstås ha begåtts på Västbanken, Gazaremsan och i östra Jerusalem.

Det ligger nu på ICCs chefsåklagare Fatouh Bensouda att avgöra huruvida en utredning ska inledas, och hon förklarade redan 2019 att det var hennes avsikt.

Netanyahu beklagade att "domstolen som är till för att förhindra illdåd som nazisternas förintelse av det judiska folket nu riktar in sig på det judiska folkets enda stat".

Vidare påstod han att ICC "upprörande nog" hävdade "att när judar lever i vårt hemland, är det ett krigsbrott" - en hänvisning till att domstolen möjligen utreder israelisk policy v.g. bosättningar på Västbanken.

Och, tillade han, "man hävdar att när det demokratiska Israel försvarar sig mot terrorister som mördar våra barn, anfaller våra städer med raketer, då begår vi ännu ett krigsbrott".

Samtidigt klagar premiärministern över att ICC "vägrar att utreda brutala diktaturer som Iran och Syrien som nästan dagligen begår fruktansvärda illdåd".

Den israeliska ledaren lovade att "med all vår makt bekämpa denna förvrängning av rättvisan!".

ICC:s chefsåklagare Bensouda meddelade 2019 att en brottsutredning, om den godkändes, skulle ha fokus på konflikten mellan Israel och Hamas 2014 (Operation Protective Edge), på israelisk bosättopolicy och på det israeliska svaret på protesterna vid Gazagränsen.

I fredags sade Netanyahu om rättsutslaget: "Idag har ICC än en gång bevisat att man är ett politiskt organ och inte en rättslig institution. ICC ignorerar de faktiska krigsbrotten och förföljer i stället staten Israel, en stat med en stark demokratisk regering som vördar rättsstaten, och inte är medlem i ICC."

"Med detta beslut," tillade Netanyahu, "har ICC kränkt demokratiers rätt att försvara sig mot terrorism, och spelat i händerna på dem som underminerar försöken att utvidga en cirkel av fred. Vi kommer att med alla medel fortsätta att försvara våra medborgare och soldater från rättslig förföljelse."

Israel är inte medlem i ICC, ej heller är USA det. Palestinierna gick med i domstolen 2015.

Avsikten med ICC är att den ska tjäna som domstol som sista utväg när länders egna juridiska system inte kan eller är ovilliga att undersöka och åtala krigsförbrytelser. Israels militär har med sina trupper möjligheter att utreda påstådda förseelser, och trots kritik mot att systemet är otillräckligt,

säger experter att man har goda möjligheter att komma undan ICC:s utredning av landets krigshandlingar.

ICC behandlar inte länder utan snarare individer. Israeliska tjänstemän sade i fredags att de för närvarande inte förutsåg något omedelbart hot mot äldre israeliska politiker eller militärer.

När det gäller bosättningar däremot, säger en del experter att Israel kan tänkas få det svårt att bekämpa internationell lag som förbjuder att en civilbefolkning omplaceras till ockuperat territorium.

Om Israel och/eller Hamas till slut döms för krigsförbrytelser, och om högre tjänstemän nämns i en sådan dom, skulle de kunna bli föremål för internationella arresteringsorder vid resor utomlands.

USA:s utrikesdepartement invände också mot detta beslut. "Vi är allvarligt bekymrade för ICCs försök att utöva sin jurisdiktion mot israeliska befattningshavare. Förenta staterna har alltid ansett att domstolens jurisdiktion skulle vara reserverad för länder som samtycker med den, eller som tas upp av FN:s säkerhetsråd," hette det.

Den palestinska myndighetens premiärminister, Mohammed Shtayyeh, däremot, prisade beslutet och kallade det för "en seger för rättvisa och mänsklighet, för sanning, jämlikhet och frihet, och för offrens blod och deras familjer," enligt den officiella nyhetsbyrån Wafa.

Hamas sade i lördags att "alla beslut som bidrar till att stödja det palestinska folkets rättigheter och försvarar deras frihet är ett riktigt beslut".

"Det palestinska folket ser fram emot den dag då ockupationen och dess ledare ställs inför rätta för sina brott mot oss. Vi uppmanar att på alla sätt stoppa sionistisk terror och brott mot det palestinska folket," sade terrorgruppen som styr Gazaremsan och öppet försöker förintna Israel.

De tre domarna beordrades att uppnå ett avgörande om ICC:s rätt att utöva jurisdiktion i december 2019 efter att Bensouda beslöt, i slutet av sin fem år långa undersökning om "situationen i Palestina" att det fanns "rimlig grund för att tro att krigsförbrytelser hade begåtts" på Västbanken, Gazaremsan och i östra Jerusalem av både IDF och terrorgruppen Hamas, likväl som av andra "palestinska beväpnade grupper".

Just då sade Bensouda att hon trodde att domstolen verkligen har jurisdiktion, enligt villkoren i Romstadgan som grundade ICC, för att utreda eventuella krigsbrott i området. Men på grund av det kontroversiella i fallet,

begärde hon ett slutgiltigt avgörande från förundersökningskammaren. Medlemsstater och oberoende experter hade bjudits in för att också ta ställning. Israel som förkastade domstolens jurisdiktion i frågan, valde att inte göra så.

Fallet kommer nu tillbaka till Bensouda för beslut om huruvida hon ska gå vidare med en brottsutredning. Utifrån hennes beslut 2019 förväntas hon göra så. Men hennes tid som åklagare upphör i juni och en del israeliska tjänstemän tror att hennes ännu ej utsedda efterföljare kan tänkas välja en annan väg.

Israeliska tjänstemän kommer att träffas de kommande dagarna för att diskutera en strategi framåt och då även möjligheten att lämna den nuvarande inställningen att vägra samarbete med ICC, sade tjänstemän vid utrikesdepartementet.

<https://www.timesofisrael.com/netanyahu-an-icc-investigation-of-israel-would-be-pure-anti-semitism/>

Översättning: Anja Emsheimer

Ja, Haag Tribunalen har rätt att utreda Israels krigsförbrytelser

Larry Derfner, Mondoweiss, 4 mars 2021

Det finns ett naturligt motstånd mot att säga att ens eget land förtjänar att utredas för krigsförbrytelser av den Internationella brottmålsdomstolen (ICC) i Den Haag. Men om man anser att Israels ändlösa ockupation och bosättningarna och de dödsbringande attackerna mot Gaza är moraliskt ohållbara, hur undviker man att komma fram till denna slutsats?

Argumenten mot en utredning, vars formella inledning meddelades på onsdagen av ICC: s chefsåklagare Fatou Bensouda, håller inte; till exempel argumentet att en sådan utredning skulle vara orättvis, eftersom det finns så många länder som gör värre saker än Israel. "ICCN vägrar att utreda brutala diktaturer som Iran och Syrien," sade premiärminister Benjamin Netanyahu som svar på domstolens beslut förra månaden, som öppnade dörren för utredningen, och kallade beslutet för "ren antisemitism." Han använde samma term för att karakterisera onsdagens beslut att inleda utredningen.

Jag misstänker att Netanyahu känner till den verkliga anledningen varför ICCn inte utreder Iran eller Syrien - eller Kina, eller Nordkorea, eller Zimbabwe, eller Eritrea, eller Saudiarabien, eller Jemen, eller ett antal andra regimer vars brottslighet överträffar Israels eller låter den se mindre ut. Det beror på att brotten som dessa regimer begår inte påverkar en stat som har beviljat ICC rättsskipningsbehörighet genom att underteckna Romstadgan.

Varken Iran, Syrien eller något annat land som nämns ovan terroriserar stater som har undertecknat Romstadgan; de terroriserar sitt eget folk, som bor i stater som inte har undertecknat stadgan. Så tyvärr är Nordkorea, Zimbabwe etc. fria att plåga sina medborgare så mycket de vill då de finns utanför ICC: s räckvidd. I vissa fall, såsom Saudiarabien och Irans handlingar i Jemen, så begås brotten i en utländsk stat. Men inte heller denna stat har beviljat Haag-tribunalen rättsskipningsbehörighet; så det finns inget som domstolen kan göra. (Ett undantag är om ett land har förvisats till domstolen av FN: s säkerhetsråd; till exempel Sudan för att ha begått folkmord i Darfur-region, vilket ICC undersöker även om Sudan inte har undertecknat Romstadgan.) Domstolen inrättades genom internationell överenskommelse, och detta var den begränsning som ålades den.

Israel har inte heller undertecknat Romstadgan, men skillnaden i detta fall är att Palestina har gjort det. I Palestina - erkänt av FN: s generalförsamling omfattande Västbanken, östra Jerusalem och Gaza - har Israels brott ägt rum. Det var Palestinas regering, den palestinska myndigheten, som bad ICC att utreda Israels krigsförbrytelser.

Det är därför domstolen undersöker Israel men inte Iran, Syrien och så många andra statliga brottslingar.

Det främsta israeliska argumentet mot en krigsbrottsutredning är naturligtvis att Israel inte begår några krigsförbrytelser mot palestinierna. Allt Israel gör, sade Netanyahu, är att "försvara [sig] mot terrorister som mördar våra barn och beskjuter våra städer med raketer."

Låt oss alltså titta närmare. Haag-tribunalen definierar krigsförbrytelser främst som "allvarliga överträdelser" av Genèvekonventionerna, vilka är:

"i) avsiktligt dödande; ii) tortyr eller omänsklig behandling, inklusive biologiska experiment; iii) avsiktligt orsaka stort lidande eller allvarlig skada på kropp eller hälsa; iv) omfattande förstörelse och konfiskering av egendom, som inte motiveras av militär nödvändighet och utförs olagligt

och godtyckligt; v) tvinga en krigsfånge eller annan skyddad person [civilist] att tjäna i en fientlig makts styrkor; vi) uppsåtligt beröva en krigsfånge eller annan skyddad person [civilist] rättigheterna till rättvis och lagenlig rättegång; vii) olaglig utvisning eller deportation eller olaglig frihetsberövning; viii) ta gisslan. ”

Under rubriken krigsförbrytelser listar ICC också ”allvarliga brott mot lagarna och konventionerna som tillämpas i internationella väpnade konflikter.” Dessa inkluderar det här: ”Direkt eller indirekt förflyttning av delar av ockupationsmaktens egen civila befolkning till det ockuperade territorium ...”. Det låter som Västbankens bosättningar, eller hur?

Så om man ta bort (ii) biologiska experiment och (v) tvingad värnplikt från "allvarliga brott mot Genèvekonventionerna", är det då verkligen så upprörande att utreda Israel för krigsförbrytelser mot palestinierna?

På ett sätt verkar det orättvist eftersom så många värre och mycket värre förbrytare går fria från krigsförbrytardomstolarna bara för att de begår sina brott på platser som är utanför rättskipningsområdet.

Men bara för att ICC - utan eget fel- inte kan gå efter alla världens krigsförbrytare, eller åtminstone de värsta, betyder det att den ska kasta in handduken även gentemot dem den kan utreda? Förutom Israel utreder domstolen nu Kongo, Uganda, Sudan, Centralafrikanska republiken, Kenya, Libyen, Elfenbenskusten, Mali, Georgien, Burundi, Bangladesh / Myanmar och Afghanistan. Skulle den släppa dessa fall eftersom det kan finnas jämförbara eller ännu värre krigsförbrytare i Syrien, Nigeria, Eritrea, Kina eller andra länder som ligger utanför Haag-tribunalens räckhåll? Eftersom det inte är tillåtet att dra varje krigsförbrytare inför rätta, bör ICC gå med på att låta alla komma undan?

Och även om det är orättvist mot Israel (och inte bara Israel) att utredas medan värre regimer kommer ostraffade undan, så är i en större bemärkelse en ICC-utredning av landets handlingar mot palestinierna ett exempel på extremt försenad rättskipning, och till viss del en utjämning av båda sidors förutsättningar. Varför? För att Israel, som inte är världens värsta förbrytare, är definitivt världens mest gränslöst omhuldade.

Netanyahu klagar på att ICC inte utreder Syrien och Iran. Men skulle han vilja att världen behandlar Israel som den behandlar dessa länder? Israel får 3,8 miljarder dollar per år och obegränsat politiskt skydd från världens främsta makt, inklusive lagar mot Bojkott, Desinvesteringar och Sanktioner (BDS); den har frihandelsavtal med Europa och dess gränser respekteras. Iran och Syrien är paria-stater, ekonomiskt isolerade från världen, och de bombas då och då av eller med fullt stöd av världens makt nr 1.

USA har infört sanktioner mot 24 länder, EU mot 31 - och inte bara mot afrikanska och asiatiska diktaturer utan mot Belarus, Bosnien-Hercegovina, Moldavien, Montenegro, Nicaragua, Ryssland, Serbien, Venezuela. Närmast till en västerländsk "sanktion" mot Israel kommer EU: s krav på att export från bosättningarna ska märkas, vilket dock inte verkställs i alla fall.

Ryssland förlorade hundratals miljarder dollar på grund av västerländska sanktioner efter annekteringen av Krim, som förr tillhörde Ryssland; en annektering som åtminstone till en början välkomnades av Krims befolkning. Israel införde en kolonial militärdiktatur i Palestina 1967, som har ständigt utvidgats på Västbanken medan den "har skalats ner" till en blockad av Gaza. Israel har förstört varje realistiskt palestinskt hopp om frihet och oberoende medan de proisraeliska belöningarna från västvärlden bara fortsätta strömma in.

Är det rättvist att den Internationella brottmålsdomstolen utreder Israels krigsförbrytelser? I snäv juridisk mening, ja. I vidare moraliskt perspektiv är det mer än rättvist.

<https://mondoweiss.net/2021/03/yes-the-hague-is-right-to-investigate-israel-for-war-crimes/>

Why does the ICC pick on us?

Halida Jarar, Member of
The Palestinian Legislature,
And a well-known Feminist activist,
Was sentenced by
An Israeli military court
To two years in prison.

To mark International Women's Day,
Minister Ohana instructed the police
To disperse by force
A meeting of Palestinian women
In East Jerusalem.

Towards the Palestinian elections
In May, the army embarked on
Extensive detentions
Of candidates.

Netanyahu: "We are a democratic country!
Why does the International Court Pick on us?"

12/03/21

Gush Shalom

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Dror Feiler, tel.: 070 285 5777 och Staffan Granér, tel.: 070 354 9687

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

plusgiro 475 29 17-7